

met het
**ANTI
FASCISTISCH
FRONT**
stamp je
terug

Je bent jong en je wilt wat. Maar je bent onzeker en je voelt je machteloos tegenover de grote politiek. Wat is fascisme? Een gruwelijke herinnering en een nieuw gevaar. De tweede wereldoorlog is geschiedenis, Zuid-Afrika aardrijkskunde en ver weg, maar crisis en werkloosheid zijn dagelijkse realiteit. En daarmee ook racisme. Het zoeken naar zondebokken voor alles wat slecht gaat. Fascistische groepen grijpen die kans aan om aan de macht te komen, met terreur als het moet. Als de laarzen stampen, stamp dan terug. Nu nog, vóór het te laat is.

TEKENS AAN DE WAND
oud en
nieuw FASCISME

een uitgave van het Antifascistisch Front Gent, postbus 589, Gent 1

Oud en nieuw fascisme

Ai, 't is weer over politiek.

Politiek is een verzamelwoord voor werk, school, disco, vakantie, fabrieken, buitenlandse arbeiders, krotten, nieuwe schoenen, brommers, vrede, vrijen, gezondheid, dop, vervuiling, drugs. Alles dus.

Je hebt er dagelijks mee te maken. Ook als je jong bent. Jij dus.

Jong zijn. In de laatste weken van de verkiezingskampanjes hoor je daar altijd meer over. Dan spreken ze over meer speelplaatsen, betere scholen, werk voor schoolverlaters. Daarna is het weer vier jaar niks.

Weer gewoon jong zijn en je amuseren, maar ook problemen hebben en je onzeker voelen. Wat gebeurt er met me als ik van school kom? Ga ik aan een job geraken? Ga ik een woning vinden? Hoe wordt het later? Hoe zit dat nu met die crisis en werkloosheid? En al die bomaanslagen en atoomwapens? En El Salvador? En de Falklandeilanden? En krijgen we morgen de bom op onze kop?

Het straatbeeld is ook niet bemoedigend. Je ziet opnieuw overal leuzen op muren die racistisch zijn zoals «alle Turken buiten», «Joden geef gas» en «Rooie ratten, rol uw matten». Hakenkruisen en andere nazi-symbolen zijn terug «in».

Terug, schrijven we, want veertig jaar geleden waren zulke leuzen ook te lezen, vooral in Duitsland. Maar ook hier, in Vlaanderen. Crisis, werkloosheid, armoede, onzekerheid, angst, chaos... Er moesten zondebokken gevonden worden om de schuld op af te schuiven. Dat is toen uitgelopen op een massamoord en een wereldoorlog.

Vandaag zien we we opnieuw rassenrellen, in Engeland bij voorbeeld. Bij ons in Schaarbeek weigert burgemeester Nols de buitenlandse arbeiders te laten inschrijven in het bevolkingsregister. Zelfs het voetbalveld wordt weer strijdterrein. Onze nationale voetbalster Jean-Marie Pfaff beledigt speler Dobias na een ruzie door te zeggen dat ze beter alle buitenlanders zouden buitenzwieren. Er worden trainingskampen ontdekt waar jongeren militair gedriid worden door bewapende fascistie: verleden jaar in de Ardennen, onlangs in Brecht bij Antwerpen.

Wat is er aan de hand? Zijn dit de voorboden van een nieuwe golf van fascisme die nu ook ons land dreigt te overspoelen? Wij denken dat het zo ver nog niet gekomen is, maar dat er genoeg aanleiding is om een blik te werpen op groepjes die schreeuwen: "Mensen als wij eenmaal aan de macht zijn, gaan we er met de grove borstel door. En dan zal het rap opgelost zijn. Een sterke man moet er komen!"

Wij denken dat je moet opletten met mensen die zoiets schreeuwen. Wij denken dat je moet opletten met mensen die alleen maar schreeuwen. Zulke mensen diskussiëren niet meer en gaan direkt op de vuist. Zij willen de macht grijpen met gelijk welke middelen. Dat is fascisme.

Wij denken dat je naar de oorzaak van problemen moet zoeken en er over moet kunnen praten. Daarom hebben wij enkele verhaaltjes samengebracht: over Frans Verschueren en het VNV, over Saturday night fever, over roze driehoeken, over skinheads, over oki en doki tussen kokospalmen en kannibalen, over Vlaamse maagden en stoere knapen en over Ahmed uit Marokko die hier komen wonen is. Misschien vind je ze soms saai, soms leuk, maar ze handelen over zaken die dagelijks gebeuren.

Want er zijn tekens aan de wand. Gevaarlijke tekens. We moeten ze op tijd herkennen. Omdat vrijheid belangrijk is.

Onze vrijheid, jullie vrijheid.

De redactie

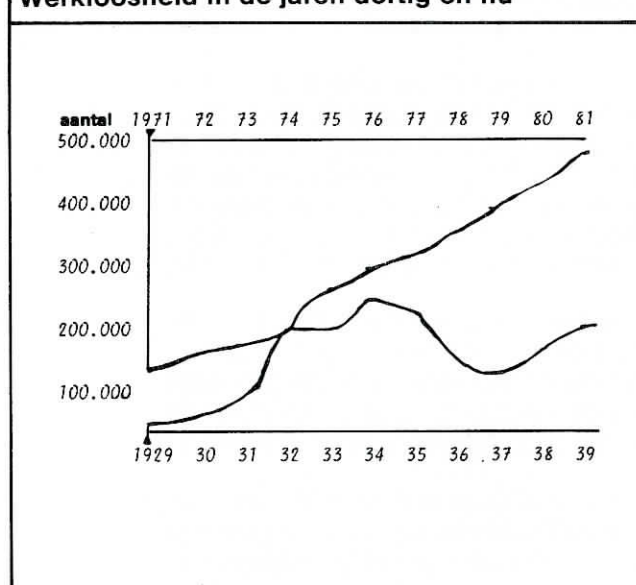
Frans Verschuieren

De ouders van Frans Verschuieren hebben een winkelje in 't Prinsenhof. Maar het gaat niet goed. Het lijkt wel of de mensen steeds minder geld hebben.

Gelukkig heeft de familie Verschuieren nog steeds geen honger en hoeven ze geen eindeloos gerepareerde kleren te dragen. Maar ze moeten wel zuinig zijn.

Toen Frans 14 jaar werd moest hij van zijn ouders van school om geld te gaan verdienen. Hij brengt nu al enkele jaren met een handkar boodschappen rond. Dat is zwaar werk met al die steile bruggen in Gent. Frans is een stille jongen die geen echte vrienden heeft. Hij voelt zich niet meer thuis bij de jongens van zijn lagere schooltijd. Hij heeft een grote hekel gekregen aan al die werkloze armoedzaaiers in de buurt en aan hun opstandigheid. Néé, daar wil hij niet bijhoren. Hij voelt zich beter!

Werkloosheid in de jaren dertig en nu

Thuis is het ook niet zo gezellig. Vader en moeder zijn 's avonds erg moe en praten vaak over het winkelboek waarin de schulden van de klanten staan. Wie ze zullen weigeren nog langer te bedienen vóór de schuld is betaald. Ze willen wel soepel zijn, maar als ze niet streng optreden, zal de honger ook bij hen toeslaan.

Op zondagnamiddag gaat hij naar de bioscoop. Naar films van Laurel en Hardy of naar cowboy-films. Dat is het hoogtepunt van de week.

Opnieuw naar school

Vader vindt dat Frans er nog wat bij moet leren. Hij gaat zelf mee om hem in te schrijven voor de handelskursus van "het Katholiek Middenstandssekretariaat". Hij zit nu twee avonden per week met tientallen anderen in het lokaal van zijn oude school.

Frans kan niet zo erg goed leren en krijgt soms hoofdpijn van het handelsrekenen en boekhouden. Het liefst zou hij ermee willen ophouden. Maar hij wil meer bereiken dan de arbeidersjongens uit 't Prinsenhof. In die tijd gaat Frans letten op zijn uiterlijk. Hij koopt nettere kleren en maakt regelmatig zijn nagels schoon. Ook probeert hij minder plat te praten. Hij is toch meer dan de gewone jongens van 't Prinsenhof? Frans haalt met veel moeite het diploma van de handelskursus. Zijn ouders zijn trots op hem en hangen zijn ingelijste diploma in de winkel.

Vader vraagt hem nu om advies. Samen zitten ze uren te rekenen om te zien of het niet mogelijk is een betere winkel te kopen. Maar uit die sommen blijkt steeds weer van niet.

Frans krijgt nu steeds meer een hekel aan de rijke mensen die in grote huizen in 't Miljoenenkwartier wonen, die een lekker leventje hebben en die hun boodschappen doen in de deftigste winkels. Hij heeft nu vaak ruzie met zijn zusje Anne, die dienstmeisje is in de Krijgslaan. Die doet alsof de rijkdom van haar mevrouw ook een beetje van haar is.

De middenstandsvereniging

Omdat Frans zich zo nu en dan erg eenzaam voelt gaat hij steeds vaker naar vergaderingen van de middenstandsvereniging. In het begin voelt hij zich nog niet erg thuis. De meeste winkeliers die er komen hebben het net iets beter dan zijn ouders, en dat laten ze merken ook!

Maar als blijkt dat Frans de handels-avondschoon heeft gedaan en wel eens een rondje weggeeft, wordt hij in de kring opgenomen.

Tijdens de vergaderingen wordt er enorm gescholden op de grootwarenhuizen en de koöperatieven. En nog harder op de vakbondsbonzen "die te lui zijn om te werken". En nog een grote mond opzetten ook. "Allemaal rooien!"

De middenstandsvereniging organiseert voor de leden echter vooral gezelligheid: er is een kegelclub, een dansclub en een visclub. Frans sluit zich aan bij de dansclub. Hij heeft niet veel talent, maar met een van de meisjes, Maria, gaat het dansen hem goed af.

De meisjes van de dansclub zijn 'netter' dan de meeste meisjes uit 't Prinsenhof. Ze zijn niet zo brutaal en lang niet zo vrij. Dat merkt Frans als hij Maria naar huis brengt. Ze is heel lief, maar hij moet wel zijn handen thuis houden!

Een vreemde vogel

Tijdens een van de vergaderingen ontmoet Frans een nieuw lid. Hij heet Meyrinx. Het is een heel vlotte prater, maar hij kan ook goed luisteren. Voor het eerst heeft Frans nu iemand tegen wie hij openhartig durft te vertellen wat hem allemaal dwars zit.

De hekel die Frans heeft aan de armoedzaaiers uit 't Prinsenhof en aan de rijke stinkers van 't Miljoenenkwartier, het getob van zijn ouders, dat zijn zaken die Meyrinx begrijpt. Hij is zelf nog veel feller dan Frans. Hij houdt een hele toespraak aan de bar waarin hij het heeft over het margarinekapitaal, het jodenkapitaal en over de zieke democratie. Frans snapt lang niet alles van dat verhaal, maar het klinkt heel overtuigend.

De vader van Maria, die ziet dat Frans helemaal wordt beïnvloed door Meyrinx, neemt hem apart. "Pas op, Frans", zegt hij, "die man is al twee keer op de fles gegaan en ze zeggen dat het een VNV'er is!"

Frans heeft een hekel aan politiek, maar heeft toch wel eens gehoord van het VNV (Vlaams Nationaal Verbond). Ze werden geleid door Staf De Clercq. Een klub dwarsdrijvers, want overal waar ze optraden kwamen er wel relletjes van.

Frans praat nu regelmatig met Meyrinx na afloop van de vergaderingen. Daarbij valt het woord VNV nooit. Frans durft het ook niet te vragen. Toch leest hij nu beter de krant wanneer het over het VNV gaat.

Een duister café

Op een avond nodigt Meyrinx Frans uit om mee te gaan naar zijn stamcafé. "Dan kun je eens een paar vrienden van me ontmoeten", zegt hij. Frans voelt zich vereerd, maar is ook wel zenuwachtig. Het blijkt een donker café te zijn, waarvan je er zoveel in Gent vindt.

De vrienden van Meyrinx zitten achter in het café. Ze dragen nette pakken en Frans krijgt de hele avond rondjes. Er wordt gebiljart. Frans kan dat niet, maar ze vinden het niet erg, dat hij stuntelig meedoet. Er wordt stevig gedronken en al vlug heeft Frans de grootste moeite de gesprekken te volgen.

Hij vangt flarden op. Dingen als: "Het moet maar eens uit zijn met de politieke zwendel van rechts en links", "zwartrokken en rabijnen moeten de mond gesnoerd worden", en "weg met de beursjoden, de margarinejoden en de marxistische joden".

Dronken en een beetje in de war komt Frans die avond thuis. Zijn dit wel goede vrienden voor hem?

Na een paar avonden aarzelen trekt hij, nu alleen, weer naar het café. Hij wordt hartelijk verwelkomd, door Meyrinx en zijn vrienden. Een van hen houdt een toespraak. Hij legt uit dat het in de maatschappij niet gaat om het voeren van klassenstrijd, maar om de rassenstrijd. De kleurpartijen moet een lesje geleerd worden, maar de roden zijn de echte vijand. Die hebben alle macht in handen en zijn verantwoordelijk voor de crisis en de ellende in de maatschappij. We moeten aan de slag. In Duitsland wordt het goede voorbeeld gegeven. "Sluit je bij ons aan, Frans, wij hebben de toekomst."

Eind jaren dertig, de Duitse bevolking wordt opgeroepen niet bij joden te kopen (foto ABC)

Duitsland

Frans gaat nu regelmatig naar het café van Meyrinx en zijn vrienden. Hij weet dat zij lid zijn van het VNV, maar dat vindt hij niet erg. Het is er altijd gezellig.

Omdat er vaak over Duitsland gepraat wordt, vraagt hij Meyrinx om hem eens uit te leggen wat er daar aan de hand is. Dat hoeft Frans niet twee keer te vragen. "Je moet weten, Frans, dat Duitsland net zo'n economische crisis had als wij, maar met nog meer honger en ellende. De mensen hadden geen geloof meer in de politieke partijen. Adolf Hitler, die nu Führer is, en zijn Nationaal Socialistische Arbeiders Partij waren mensen die niet eindeloos zaten te praten, maar die er wat aan deden. Ze paktten het rode gespuis aan en maakten een begin met het zuiveren van Duitsland van het Jodentuig."

"Hebben zij nu de macht?" vraagt Frans.

"Nou en of", zegt Meyrinx. "Hitler is met een heel klein groepje mensen begonnen, maar hij kon zijn ideeën heel overtuigend vertellen. En zijn knokploegen staken de handen uit de mouwen. Toen de partij groter werd, kreeg ze veel geld van hoge heren. Die vonden het prima dat de roden en de vakbonden stevig werden aangepakt. Door veel stemmen bij de verkiezingen werd Hitler tenslotte minister-president. En toen heeft hij meteen de bevoegdheden van het parlement afgepakt. Hij heeft het nu alleen voor het zeggen."

Meyrinx' ogen gaan glinsteren. "De bezem is erdoor gegaan", zegt hij trots. "Wie tegenwerkte, of een grote mond had, is in het concentratiekamp gestopt. Daar hebben ze geen last meer van. En de werkloosheid is voorbij. Veel werkende vrouwen zijn ontslagen. Daardoor kwamen er weer banen voor mannen. Het leger is uitgebreid en er worden wapens gemaakt. Dat is allemaal nieuw werk. En wie toen nog werkloos was, is in de Arbeidsdienst aan het werk gezet. Wegen bouwen in plaats van luieren. Dat zijn pas maatregelen, hè? Let op mijn woorden. We krijgen een nieuwe tijd. Hitler gaat in heel Europa orde op zaken stellen. Dan wordt ook het jodenprobleem grondig opgelost. Het zal niet lang meer duren, Frans, want we hebben miljoenen franken steun gekregen van onze Germaanse vrienden."

Frans is diep onder de indruk. In Duitsland gebeurt er wat aan de ellende en aan de roeien die de boel ophitsen.

PARLEMENTAIRE VERKIEZINGEN

	Kath.	Soc.	Lib.	Kom.	VNV	Rex	and.
1932 %	38,6	37,1	14,3	2,8	5,9		1,3
aantal zetels	79	73	24	3	8		
1936 %	27,7	32,1	12,4	6,1	7,1	11,5	3,1
aantal zetels	63	70	23	9	16	21	
1939 %	32,7	30,2	17,2	5,4	8,3	4,4	1,7
aantal zetels	73	64	33	9	17	4	2

Grijze Brigade (GB)

Frans heeft lang nagedacht over het verhaal van Meyrinx. Hij besluit om mee te gaan doen met het VNV. Hij kan toch niet aan de kant blijven staan toekijken?

Meyrinx is erg blij met het besluit van Frans. Hij stelt Frans voor aan Herman Van Ooteghem, die leider is van de Grijze Brigade, de knokploeg van het VNV. Deze klopt Frans bemoedigend op de schouder: "We zullen van jou een echte man maken, Frans", lacht hij.

In het begin heeft Frans het moeilijk in de GB. Van Ooteghem is een keiharde man, die geen tegenspraak duldt en de andere leden van de GB vormen een raar stelletje. Er zijn wat werklozen bij, een stel arbeiders die moeten van hun baas, anders worden ze ontslagen, en een paar figuren die net uit de gevangenis zijn ontslagen. De groep leert marcheren, krijgt oefeningen in straatgevechten en wapentraining. Dat moet allemaal in het diepste geheim gebeuren, want dat is streng verboden. Het is heel wat anders dan gezellig in het café zitten praten.

Na een paar maanden die niet makkelijk zijn, komt een belangrijke dag. De groep krijgt zijn GB-uniform. In dat uniform voelt Frans zich een anders mens. Een fiere pet, leren laarzen, een koppelriem, dat voelt heel anders dan een sjofel pak.

Het VNV-uniform mag niet op straat worden gedragen. Toch doet de groep het wel eens. Vaak komen daar relletjes var, want het VNV heeft heel veel felle tegenstanders. Ook de verkoop van de VNV-krant, *Volk en Staat*, leidt dikwijls tot knokpartijen. Regelmatig komt Frans met een blauw oog en kneuzingen thuis.

Ruzie thuis

Een enkele keer gaat Frans nog naar de middenstandsvereniging. Tijdens uitstapjes ziet hij Maria, maar zij wil niets meer van hem weten. Frans denkt dat zij van haar ouders niet meer met hem om mag gaan. "Als ze mij eens in uniform kon zien", denkt hij, "dan zou het wel weer goed komen."

Thuis krijgt Frans steeds vaker ruzie. Als hij begint te vertellen over de ideeën van het VNV roept zijn vader kwaad: "Jij praat altijd over de joodse uitbuiters en joodse kapitalisten. Wat zijn die nou anders dan christelijke kapitalisten? En de meeste joden die ik ken, zijn net zo arm als wij. En Hitler buit de Duitse arbeiders zelf ook keihard uit."

Zijn moeder is bang dat de klanten te weten zullen komen dat Frans GB-man is. In 't Prinsenhof wonen veel socialistische en kommunisten. Die haten het VNV, omdat ze weten wat er in Duitsland gebeurt met linkse mensen en met de joden.

"Het zijn landverraders", hoort ze vaak van de klanten. Die willen geen klant zijn van een VNV-winkel. "En geef ze eens ongelijk", zegt zijn moeder.

Verwarring

Frans heeft het best wel moeilijk met de toestanden thuis en het gedrag van Maria. Hij zoekt zijn oude vriend Meyrinx op bij hem thuis om daarover te praten. Hij wordt hartelijk ontvangen. Meyrinx zet meteen de fles jenever op tafel. In die sfeer durft Frans wel te praten.

Als Frans zijn verhaal verteld heeft, blijft het een tijdlang stil. Meyrinx schenkt nog eens in en zegt dan: "Je vader en moeder hebben gelijk, Frans. Ik ben net terug van een reis naar Duitsland, en het gaat daar veel te ver. Ik heb nog steeds een hekel aan de roden, de kapitalisten en de joden, maar Hitler gaat regelrecht af op een groot bloedbad. Er zijn al duizenden mensen vermoord in concentratiekampen, zelfs zijn eigen anti-kapitalistische mensen heeft hij vermoord, en hij wil oorlog voeren met de hele wereld."

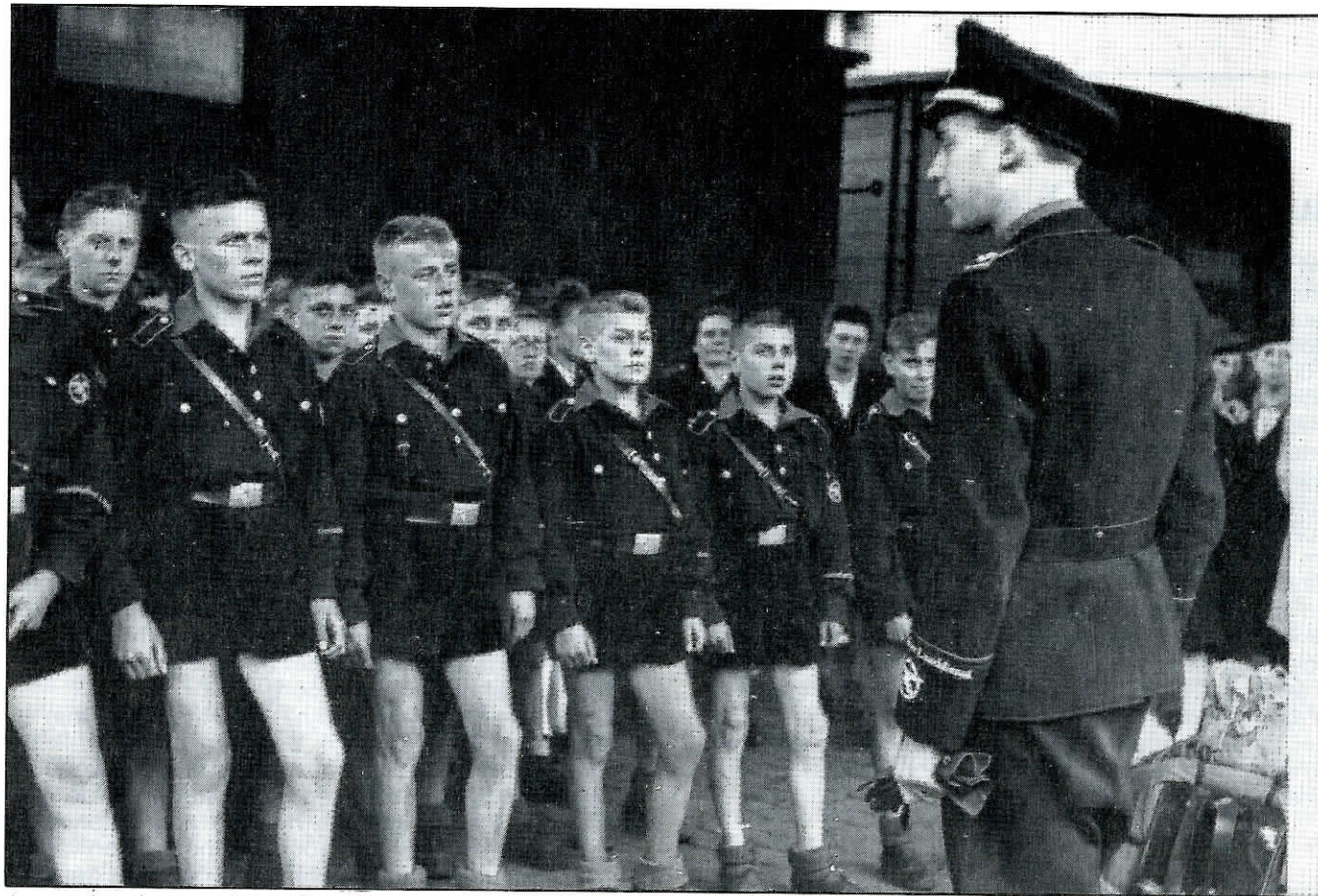
Frans weet niet wat hij hoort.

Zou Meyrinx dronken zijn? Meyrinx raadt zijn gedachten. "Nee, Frans, ik ben niet dronken, ik ben alleen gaan nadenken. Ja zeker, er is geen werkloosheid meer. Maar de prijzen zijn gestegen en de lonen gedaald. De kapitalisten hebben nog meer macht gekregen en verdienen goud met het maken van wapens. En die wapens worden niet voor niets gemaakt. En Hitler zal die oorlog verliezen omdat hij alles tegelijk wil."

Frans weet niet wat hij moet zeggen en zijn afscheid is bijna een vlucht. Thuis op zijn kamer ligt hij uren lang voor zich uit te staren.

verkoop van de VNV-krant

jong geleerd voor outer en heerd

De overval

Op 10 mei 1940 vallen de Duitse troepen België binnen. Na 18 dagen vechten geeft het Belgische leger zich over. Frans wil eigenlijk niet meer meedoen met het VNV, maar zijn kommandant Van Ooteghem dwingt hem om lid te worden van de SS en joden te verklikken voor de concentratiekampen.

Het fascisme besteedt veel ruimte en aandacht aan vrouwen – tenminste zolang die vrouwen zich beperken tot keuken, kerk en kinderen. Want in het fascisme is niet iedereen gelijk; iedereen heeft zijn eigen plaats en moet het daarbij houden. Bovenaan staan de mannen: aan hen is het leiderschap en het openbare leven voorbehouden. Vrouwen zijn minderwaardig en kunnen alleen een rol spelen in dienst van mannen: als echtgenoten of moeders. Het gezin is heilig, en alles wat daartegen ingaat moet bestreden worden: geen zelfstandigheid voor vrouwen dus, en ook homoseksualiteit mag niet – niet voor niets werden gedurende de oorlog ook homoseksuelen in concentratiekampen uitgemoord. Vrouwen moeten op de eerste plaats onderdanig en gehoorzaam zijn aan hun leiders (man, Führer), en dan mogen ze rekenen op lofzangen van de fascistische machthebbers, die vooral onderlijnen hoe vrouwen moeten bereid zijn om offers te brengen, offers voor gezin en vaderland. In de grond veracht het fascisme vrouwen en alles wat vrouwelijk is, maar de voortplanting, voor fascistische de 'natuurlijke' roeping van de vrouw, wordt verheerlijkt.

Fascisme is dus echt anti-feministisch en tegen emancipatie van vrouwen. In de jaren '30 werden in Duitsland en Italië dan ook tal van maatregelen genomen om de loonarbeid van vrouwen in te dijken en de toegang tot het onderwijs te beperken. Mussolini zei trouwens het volgende over loonarbeid voor vrouwen:

1. Door het werk vermannelijkt de vrouw
2. Zij is er de oorzaak van dat mannen werkloos zijn
3. Op deze manier geeft zij blijk van onafhankelijkheid en van een afkeer van voortplanting
4. De man komt hierdoor zonder werk en waardigheid, gekastreerd in elke zin van het woord, want beroofd van de machine, de vrouw en zijn mannelijkheid.

Je ziet het: fascisme is een ideologie van zgn. 'manelijkheid', waarin voor de vrouw alleen een tweedegradsrol weggelegd is; en hoe de crisis een steentje bijdroeg is ook duidelijk. Welke maatregelen hadden Italië en Duitsland nu in petto voor de vrouwen?

Enkele uitspraken over vrouwen door fascistische leiders en theoretici:

Hitler: In de politiek moet je de steun van de vrouwen hebben, de mannen volgen vanzelf.
Mussolini: De vrouw moet gehoorzamen. Mijn mening over haar rol in de staat is het tegenovergestelde van elk feminisme. In onze staat heeft ze geen rol te spelen.
Hitler: Vrouwen houden van helden. Zonder man voelt de vrouw zich verloren.
Loffredo: De onbetwistbare geringere intelligentie van de vrouw heeft haar belet om te begrijpen dat zij haar hoogste voldoening slechts kan vinden in het gezin. Tegenover het zeer schadelijke verschijnsel van de geleerde vrouw moet het fascisme de kolossale taak ter hand nemen van een organisatie van het onderwijs.
Evola: Aangezien de absolute vrouw geen «zijn» kent heeft ze noch een geheugen, noch logica, noch ethiek.
Een nazi-minister: Een vrouw die seksuele vrijheid opeist is onrein, net als de jood en de neger.

bevolkings- en rassenpolitiek: het ideale beeld van het Duitse gezin

VOLKSVERWERING

Strijdbeweging ter beveiliging van Bloed en Bodem
 Gesticht in 1937

Belegt een grote

ANTI-JOODSCHE MEETING

Op WOENSDAG 23 JULI 1941, om 20 u. stipt
 in de "BRASSERIE FLAMANDE"

Antoon Dansaertstraat, BRUSSEL

Sprekers

Mster René Lambrichts, Algem. Voorzitter der beweging.
Kd. Van den Bossche, leider der Afdeling Brussel.

"ter beveiliging van eigen bloed en bodem moet het bloed van joden vloeien"

Duitsland

1933: alle gehuwde vrouwen worden ontslagen
 1936: vrouwen mogen geen rechter meer zijn
 Slechts 20% van het ambtenarenkorps mag uit vrouwen bestaan
 Slechts 10% van de studenten mogen meisjes zijn
 Er komen universitaire huishoudscholen
 Abortus wordt verboden; een tijdlang stond er zelfs de doodstraf op!

De verjaardag van Hitlers moeder wordt uitgeroepen tot "Dag van de Duitse moeders"; op deze dag werden talrijke onderscheidingen uitgereikt
 Vrouwen kunnen bij hun huwelijk een lening afsluiten
 Moeders met veel kinderen krijgen een dienstmeid toegewezen

Italië

Vrouwen verdienen de helft van een mannenloon
 Vrouwen mogen geen schoolhoofd zijn
 Slechts 10% van het overheids personeel mag uit vrouwen bestaan
 Vrouwen mogen geen filosofie of literatuur studeren en moeten dubbel zoveel studiegeld betalen als mannen
 Abortus wordt streng bestraft
 Gehuwde vrouwen vroeg men hun trouwringen in te leveren om er wapens mee te betalen!

en nog:

Vrouwen met veel kinderen krijgen een speciale medaille
 "vruchtbare" vrouwen krijgen extra-voedsel
 Vrouwen die hun kinderen de naam Benito of Edda (= Mussolini en zijn dochter) noemen, krijgen extra-geld

Veel vrouwen werden een gemakkelijke prooi voor het fascisme, dat gretig inspeelde op een aantal gerechtvaardigde behoeften, zoals b.v. toelagen voor zwangere vrouwen, betere kraaminstellingen, betere zorg voor kinderen enz. Getraind door hun opvoeding tot volgaamheid zagen velen niet in welke prijs ze daarvoor moesten betalen. Bovendien kon het fascisme meesterlijk de gevoelens van mensen bespelen — lees maar hoe de dichter C. Verschaeve de vrouwen ophemelt in hun tweederangpositie! (zie Het Lied der Vlaamsche Meisjes)

Het lied der Vlaamsche meisjes

Wat zullen wij vrouwen in vlaandrens strijd:
beminnen!
 Waar 't leger der mannen de neerlaag lijdt:
verwinnen!
 als honderden rampen ten allen tijd: toch
herbeginnen!

Dat zullen wij, dat kunnen wij,
 wij machtig tegen ramp en smart;
 dat zullen de vrouwen, dat kunnen zij,
 omdat ze beminnen,
 omdat ze beminnen, uit heel het hart!
 Ligt Vlaanderen gedrukt onder ramp en wee:
mee lijden!
 En juicht het zijn zege uit: ons dubbel mee
verblijden!
 In liefde daar weenens- en juichensree, hen steeds
ter zijde!

Verdwijnt bij de mannen de moed,
ze weer bezielen!
 En treuren met hartelijke smart
wanneer ze vielen!
 En als zij 't vergeten,
 voor Vlaanderen neer
 al biddend knielen.

Op 't Vlaamsch van ons vlaanderen fier zijn:
het wreken!
 den spot door de spreken zoo zacht als fijn
hem breken!
 En worden we moeder, aan 't kindje klein
niets anders spreken.

O Vlaanderen, uw vrouwenheir wint u weer,
voor immer!
 Uw hopen maar vast op de vrouwen teer,
't valt nimmer!
 De vrouwen beminnen slechts één keer,
maar 't is voor immer!
 (C. Verschaeve)

Misschien is het erg gewaagd om vergelijkingen te trekken met de situatie die we nu kennen — we leven gelukkig echt nog niet in een fascistische staat — maar de crisis inspireert onze huidige regeringen hoe dan ook tot maatregelen die de jaren '30 voor de geest roepen. Kijk maar:

- Abortus blijft strafbaar, en men komt maar niet tot een aanpassing van de verouderde wetgeving; en bovendien:
- voortdurend gaan er stemmen op om maatregelen te treffen die de vrouwen er zouden moeten toe aanzetten om meer kinderen te krijgen (omdat onze bevolking zgn. achteruitgaat);
- vrouwen worden gemakkelijk geschorst aan "den dop", zeker wanneer ze getrouwd zijn en kinderen hebben (hun plaats is thuis); de werklozensteun voor vrouwen wordt verminderd omdat ze geen gezinshoofd zijn;
- men wil part-time werk veralgemenen voor vrouwen — veel ondernemingen hebben zelfs nu al vooral parttimers onder hun vrouwelijke werkkrachten; met part-time zouden vrouwen beter hun werk thuis kunnen doen — maar het snijdt hen ook voor een groot deel af van de sociale zekerheid!
- op crèches wordt zo sterk besnoeid dat vrouwen zich soms verplicht zien thuis te blijven.

Ook hoor je wel eens opnieuw de bombastische lof zwaaien over vrouwen die nog zo echt "vrouwelijk" zijn — waarmee dan natuurlijk bedoeld wordt: niet geëmancipeerd, niet zelfstandig, zorgend, huiselijk, kortom: in dienst van man en kinderen. Lees maar wat La Libre Belgique schreef — nota bene n.a.v. een Vrouwendag:

«Vandaag zijn het niet sociale voordelen, gelijk loon, materieel welzijn, comfort, krediet, ultramoderne keukens... waar we het meest behoefte aan hebben, maar wel de onmiddellijke en intieme ervaring van het leven, zich zelf voelen ademen en bewegen, hier en nu.

(...)
 In de ontaarde, ontwortelde, verstoorde en duistere wereld die de onze is, is de vrouw nog intiem verbonden met de seizoenen, de aarde, de vruchtbaarheid, de maancykli, het getij van de zee, de nacht, de warme medeplichtigheid van het hart en het lichaam.

(...)
 Deze vrouwen die deel hebben aan de magie der dingen zijn tegelijkertijd onze moeders, onze zusters, onze dochters, onze echtgenoten: het is bijna incest om hen aan te raken!

De vernieuwing zal van de vrouwen komen, van elke vrouw in haar relatie met zichzelf, met andere vrouwen, in haar liefdesrelatie met het wezen dat ze bemint en met de andere mensen, en niet in bittere, agressieve en onverdraagzame akties, maar wel in het dagelijks gebaar, de blik, de ontmoeting, de zachte vingertoppen, de ronde borst, de mooie heupwieling, een uitzonderlijke intelligentie wat intuïtie en gevoeligheid betreft en dit alles in de warme medeplichtigheid van lichaam en geest».

Jean-Pierre Otte
 (Editoriaal van La Libre Belgique van 10-11-1981 als reactie op de Vrouwendag. La Libre Belgique is een van de meest gezaghebbende kranten van de Belgische burgerij.)

En hoor je zelf ook niet meer door de mensen herhalen "dat ze die vrouwen allemaal maar beter van den dop zouden gooien, want die nemen toch maar het werk van de mannen af"?
 Allemaal tekens aan de wand?

ENKELE UITTREKSELS UIT EEN FASCISTISCHE BROCHURE UIT 1939 "De vrouw en het fascisme"

"Aan de fascistische vrouwen!

De vrouw is de draagster van den Godsdienst, van traditie en zeden en de hoedster van den huiselijken haard. Zonder goede, waarachtige vrouwen geen krachtige gezinnen. Zonder goede gezinnen, geen goeden Staat. Een volk met vrouwen, die haar kinderen niet meer opvoeden in geloof, plicht en familiezin, valt niet meer te redden. Man en vrouw vormen samen het volk. Waar echter de man zich wijdt aan het openbare leven, is de vrouw de innerlijke wet, de zedelijke kracht, die alle leden doordrenkt. Al het grootsche dat mannen verrichten, het wordt in het hart der vrouw als in een schrijn bewaard en teruggegeven in de opvoeding zijner kinderen. De vrouw vormt of... bederft de kern van den Staat - het gezin. Wanneer de vrouw haar taak, haar door God gegeven, niet meer als haar plicht ziet, wordt zij tot wat zij nu vaak is: een vat zonder inhoud, een bloem zonder vrucht, een boom die de enkele vruchten die zij draagt laat verrotten. Hoe gaat het met het land, waarin de vrouwen slechts leven voor genot en geen kinderen willen krijgen? Het gaat ten onder, innerlijk verrot. Het wordt een land van grijsaards, zwak en weerloos. Het wordt een land, welke oogst is opgeteerd en dat geen nieuwe ontvangt. De innerlijke kracht van de natie berust op de vrouw.

Aan de fascistische meisjes!

Het fascistische meisje weet wat zij is: de toekomstige moeder, de zedelijke basis, waarop de Staat rust. Dit bewustzijn geeft haar een hoog gevoel aan verantwoordelijkheid; dit bewustzijn verleent haar waardigheid. De mensch zonder zorgen is de onverantwoordelijken mensch. PLICHTEN HEBBEN, is zorgen hebben, is VERANTWOORDELIJK zijn. Het fascistische meisje is niet bang voor zorgen. Zij weet, dat in aanhoudende strijd de mensch zichzelf verwerkelijkt. Geen groote dingen zonder grooten strijd. Wanneer men voor iets gestreden heeft, weet men eerst, wat het waard is. Het fascistische meisje vraagt niet meer naar persoonlijke rechten; niet meer naar genot en opschik. Zij weet zich draagster van een hooge roeping. Het wezen van het fascistische meisje is ernst. Zij weet zich niet meer alléén, maar medewerkster aan het geheel: haar land, haar volk, haar Staat, en wil slechts weten, wat haar plichten zijn om die te vervullen. Dit wezen uit zich in haar verschijning. Zij is niet meer het meisje, wier hoogste levensdoel alleen haar uiterlijk en haar pretjes is, maar zij laat zien, dat zij van hoogere dingen vervuld is. In het deel uitmaken van hun volksgemeenschap, in het weten, dat ook zij medewerken aan het geheel, vinden én de fascistische man én de fascistische vrouw hun vervulling."

Italiaanse fascistische meisjes volgen de Duce op zoek naar een sterke man, veel kinderen en een keuken.

fascistische vrouwenklubs naaien de vlaggen waarmee de mannenlegers de dood worden ingestuurd -

1937 Dietse Bond voor Vrouwen en Meisjes voor café Elckerlyc, nu Café Roeland te Gent

De roze driehoek of het verhaal van een massamoord

Meisjes vrijen met jongens
Jongens vrijen met meisjes
Meisjes vrijen met meisjes
Jongens vrijen met jongens

De meesten onder ons storen zich daar reeds lang niet meer aan. Maar in Hitler-Duitsland zijn niet alleen mensen vermoord omdat ze geen Ariër waren en er anders uitzagen, maar ook omdat ze wilden vrijen zoals ze het liefst vrijden.

Homoseksuelen hoorden bij de eerste bewoners van concentratiekampen in Duitsland na 1933. De ideologie van de nazi's zag homoseksualiteit (van mannen) als een onproductieve verwording van het ras, die met kracht diende te worden uitgeroeid. (Hoe dit allemaal is gebeurd en wat de historische achtergronden precies zijn, valt buiten het kader van dit artikel). Aanvankelijk bleef het bij het sluiten van de talrijke Berlijnse homobars en hier en daar een razzia. Maar toen homoseksualiteit eenmaal voor de nazi's een dankbaar argument bleek om politieke tegenstanders uit de weg te ruimen, kende de voortvarendheid en de ijver van de SS om tot een "eindoplossing" van dit "probleem" te komen, geen grenzen meer. Uiteindelijk zijn naar schatting 200.000 homoseksuelen in concentratiekampen om het leven gekomen. Van 80.000 is het zeker.

"Daar homoseksuelen van hun ziekte niet wilden of niet konden bevrijd worden, wisten we dat niemand meer kon worden vrijgelaten. Deze sterke psychische druk bij deze tere naturen bespoedigde enkel maar hun fysisch verval. Het verlies van een "vriend" (gebruikt door Höss) bespoedigde hun verval alsmäär. Velen pleegden zelfmoord. Regelmatig gingen 2 vrienden samen de dood in.

Roze driehoek

Om de homoseksuelen te kunnen onderscheiden van andere categorieën gevangenen, kregen ze een roze driehoek op hun gevangenenkleden genaaid. Zoals politieke gevangenen een rode, criminelen een groene, jehova-getuigen een violette en zigeuners een bruine driehoek opkregen. Joden droegen, zoals bekend een gele davidsster of een gele driehoek. Hoewel het wrang is om een onderscheid te maken in de hiërarchie van de concentratiekampbewoners, moet gesteld worden dat de dragers van de roze driehoek er het slechtst aan toe waren. Homoseksuelen werden vaak alle, toch al schamele rechten ontzegd, ze werden zwaarder mishandeld, moesten harder werken en hadden bovendien de hoon en mishandeling van hun medegevangenen te verduren. Op hen werden de beruchte medische fosforproeven uitgevoerd in het kamp Sachsenhausen. Tot deze massale vervolging zou het zeker niet gekomen zijn, moest het gerecht niet bereidwillig meegewerkt hebben. Daarbij kwam dan nog dat zogenoemde "intelligentsia" er een schepje bovenop deden. De nazi-chef ideoloog dr. jur. Rudolf Klare werd met zijn verhandeling "Homoseksualiteit en strafrecht" de expert op dit gebied. Hij bepleitte een

alles doordringende zuiverheid en daartoe moesten homoseksuelen met alle mogelijke middelen worden gestraft. Hij schreef dat enkel nog de humanitaire gedachten gebaseerd op christelijk medelijden in de weg stonden om de N.S. wereldbeschouwing ten uitvoer te brengen. Geholpen door prof. dr. Erick Schwinge die vandaag nog professor is in staatsrecht in Marburg, werd dit geschrift verheven tot een wetenschappelijk werk en toen de strafrechter Graf Van Dohma in een zeer voorzichtige bijdrage van het maandblad voor criminele biologie en staatsrechtvormen in 1938 Klares vervolgingswoede wat probeerde in te tomen, was dit alles gepraat in de wind.

"In Sachsenhausen werden homoseksuelen ondergebracht in speciale blokken. Ze werden gescheiden van de andere gevangenen aan het werk gezet. Hun voornaamste arbeid was het graven van kleiputten waar ontelbare lijken werden ingegooid. In alle mogelijke omstandigheden werd er gewerkt. Om Sachsenhausen levend te verlaten, moest men fysisch gewoonweg superieur zijn".

De psychiater Bürger-Prinz die ook vandaag nog hoogleraar is in Hamburg, had het dan ook nog over de ontbrekende inzet en de ontbrekende wil van homoseksuelen om hun gedrag te veranderen. Hij sprak over een globaal gesproken vitale zwakte en onmacht die homoseksuelen kenmerkt.

Het volgende gebeurde in de zomer van 1944. Claessen von Neudegg was kamparts.
"Op een dag kreeg ik bevel experimenten uit te voeren op de joden en op de homo's. Wat de experimenten juist inhielden wist ik niet van te voren. Doch het gerucht verspreidde zich als een vuurtje. De koortskurven gingen dan ook pijlsnel in de hoogte. Enkel al bij de idee van de experimenten ging er een echte golf van angst over het kamp. Uiteindelijk bleek dan dat men spoedig een poging zou ondernemen om het gebruik van fosfor bij brandwonden uit te testen. Over de ellende tijdens deze experimenten, de vreselijke pijnen, de angst, het bloed, de tranen ben ik niet in staat te schrijven".
(Claessen von Neudegg, 1956)

Als je nu nog op straat jongens of meisjes ziet met een roze driehoek dan betekent dat niet dat ze die dingen uit verplichting dragen.

Neen, ze dragen die uit vrije keuze, en omdat ze een heel klein beetje triest zijn, maar vooral fier. Omdat ze met die roze driehoek de homo's die vermoord zijn tijdens de nazi-periode willen indachtig zijn, zodat ze nooit meer vergeten worden. Maar vooral omdat ze willen tonen dat ze de keuze gemaakt hebben met wie ze willen vrijen. En dat dat vanaf nu moet kunnen: jongens met jongens, meisjes met meisjes, enz...

Wij vinden dat iedereen zelf moet beslissen hoe ze willen vrijen, en met wie. Seksuele vrijheid is belangrijk. Omdat fascistenaars altijd opnieuw zullen proberen hierover te beslissen in onze plaats.

In mijn uniform ben ik superman

homo's en lesbiennes op een anti-fascistische betoging in Antwerpen, fier met roze driehoek

De aanvallers

'Als ik die vuile makakken zie, heb ik geen honger meer'

De daders konden door de politie worden gevat. Een onder hen is minderjarig en werd ter beschikking gesteld van de jeugdrechter. De drie anderen, tussen de 20 en de 28 jaar oud, zijn aangehouden en worden momenteel door het parket onderzocht.

Op het Gentse justitiepaleis zegt men dat de daders duidelijk handelden uit rassenhaat. Of zij politieke bindingen hebben werd onbeantwoord gelaten.

Van de eerste verklaring van Frans B. dat hij vreemdelingen aftroeven als een «sport» beschouwt wordt nu een andere versie gegeven. De jongeman beweert nu dat hij gezegd heeft dat hij vechten als een sport beschouwt, zijn vader had op de kermis immers een bokstent vroeger, vandaar... Over vreemdelingen aanvallen heb ik niet gesproken, aldus B.

Volgens Onderwaeter begonnen de moeilijkheden toen hij een zakje friet wou kopen aan de frituur naast de dancing «Hollywood». Zijn vrienden, Frans B. (19), R.D. (18) en een derde wiens naam niet werd bekend gemaakt, zaten toen nog in de Hollywood. Onderwaeter verklaarde dat er toen ruzie ontstond met een groep Marokkanen aan het frietkot. Onder welke omstandigheden deze ruzie begon of waarom is niet bekend.

De Marokkanen

RACISME IN GENT MAROKKANEN BEWERKT MET IJZERSTAVEN

(Eigen berichtgeving)

GENT. — Zondagmorgen zijn in een Gentse uitgaansbuurt vier jonge Belgen een aantal Marokkanen met lange ijzeren staven te lijf gegaan. De Marokkanen, die tot in de aanpalende straten werden achtervolgd, liepen ernstige verwondin-

gen op en werden gehospitaliseerd. Twee onder hen zijn werkonbekwaam. De vier daders, waaronder één minderjarige, werden gearresteerd. Het parket, dat weinig inlichtingen kwijt wou, zegt dat de vier Belgen handelden uit rassenhaat.

«Ik stond aan de Hollywood met een pakje friet», vertelde Bahri Rachid. «Die chauffeur van de BMW begon me te beledigen met de woorden: «Als ik die makakken hier zie staan heb ik al geen honger meer» en algauw begonnen een heleboel anderen aan het frietkot ook met me te spotten». De vrienden van Bahri, Jodi, Sarrokh, Haloui en zijn broer Bahri Mohamed kwamen toen ook naar de frituur. «Aanvankelijk was het enkel een scheldpartij», aldus Sarrokh, «maar opeens ging die chauffeur naar zijn auto en haalde daar een ijzeren staaf uit. Twee van mijn vrienden zijn toegetakeld. Niet alleen kwamen de drie kameraden de kerel van de BMW een handje toesteken, ook zowat de helft van de dancing Hollywood stond op straat. Men riep allerlei racistische scheldwoorden en wierp met glazen en bierflesjes naar ons. De man uit het frietkot wou zelfs kokende olie naar ons gooien», aldus één van de Marokkanen.

Bahri Rachid, Jodi, Sarokh, Haloui en Bahri Mohammed behoren tot wat men noemt de tweede generatie gastarbeiders. Ze wonen hier al jaren of ze zijn hier zelfs geboren. Ooit kwamen hun ouders naar hier werken met veel dromen en illusies. Het verhaal van Ahmed en Fatima zou ook het hunne kunnen zijn.

Het verhaal van een Marokkaanse gastarbeider

"Ik ben hier niet gekomen voor het avontuur", zegt Ahmed, "maar uit armoede. We moesten wel. Het vee bracht te weinig op om er mijn vrouw, de kinderen en de familie van te onderhouden, 't was niets meer... alleen met geld, veel geld kon ik het veranderen en het beter doen, maar een arme veehouder lenen ze geen geld!"

Dus is Ahmed op een goede dag in het jaar 1964 naar het migratiebureau in Rabat getrokken en heeft zich aangemeld als werkzoekende in West-Europa, want daar zou hij dat nodige geld wel vlug bijeenkrijgen. Reisten vertegenwoordigers van grote firma's uit West-Europa het land niet af om overal geschikte arbeidskrachten aan te werven? Hun propaganda-brochures, die Ahmed wel eens in handen gehad had, waren veelbelovend: na een paar jaar werken in Europa zou hij als een rijk man terugkeren.

Een paar maanden na zijn eerste bezoek aan het migratiebureau werd hij opgeroepen voor een medische keuring, een schrijfvaardigheidstest en hoorde hij de aantrekkelijke voorwaarden van loon, vakantie-regeling en huisvesting. Pas na zijn aankomst in België zou Ahmed de werkelijke voorwaarden op papier te zien krijgen.

Toch was hij nog bij de gelukkigen, want hij kon legaal komen werken. Veel van zijn landgenoten probeerden, gedreven door armoede, het land te verlaten met enkel een toeristenpaspoort op zak, in de hoop dat ze in het beloofde land snel aan het werk, en dus ook aan een verblijfsvergunning zouden geraken — dikwijls een ijdele hoop.

Het bleek immers al gauw dat België niet het beloofde land was. Ahmed werd wel behoorlijk betaald voor het ongezonde werk in de tekstiel fabriek, maar het leven was hier onvoorstelbaar duur, en de sommen geld die hij kon opsturen naar zijn familie die in Marokko achtergebleven was, waren veel lager dan hij gehoopt had.

Het was ook maar zeer geleidelijk aan dat hij zich realiseerde waarom die Europese firma's zich zo uit-sloofden om werkkrachten te ronselen in zijn land. De Belgische economie floreerde en de mensen waren er zo welvaren geworden dat niemand nog het zware, vuile en ongezonde werk wilde doen dat Ahmed nu deed, samen met andere zogenaamde "gastarbeiders", Marokkanen of Turken.

Toch bleken de mensen niet erg gebrand te zijn op hun aanwezigheid, en aan veel caféramen verschenen bordjes met een stuntelig "interdient étrangers" erop — om nog niet te spreken van de scheldwoorden die ze je soms nariepen, en het wantrouwen dat je voortdurend in hun blikken las.

MAAR ALS DE VREEMDELINGEN DEZELFDE RECHTEN KRIJGEN,

HOE KUNNEN WE ZE DAN NOG HERKENNEN?

Neen, België was echt niet het beloofde land. Daarbij kwam nog de eenzaamheid. De terugkeer werd steeds uitgesteld omdat Ahmed nooit voldoende geld kon sparen om b.v. in Marokko een eigen zaak te beginnen. En hij verlangde naar zijn gezin, want zo kon het niet blijven duren — eens in de twee jaar je vrouw en kinderen zien voor een korte tijd. Dus zocht Ahmed een grotere woning — het bleef een krot natuurlijk, want iets beters kon hij als vreemdeling niet krijgen — en hij liet zijn vrouw Fatima en zijn gezin overkomen.

Voor Fatima was het een opluchting. Ze zegt: "Voordat ik in 1974 naar mijn man in België kwam, woonde ik met mijn drie kinderen bij mijn ouders, in een klein stadje. Mijn vader verdiende 700 dirham (ong. 5.400 BF) per maand. Daarvan moesten 15 mensen leven. Mijn vader en moeder met hun tien kinderen en drie kinderen van mij. Het geld dat mijn man hen stuurde was zo weer op. Dus kwam ik maar wat graag naar hier".

Ook Fatima werd al vlug met de realiteit gekonfronteerd: het dure leven, een te krappe behuizing, problemen met de kinderen op school, en vooral het isolement. Familie, vrienden of burens om mee te praten waren er hier niet — je kreeg zo moeilijk contact met de Belgen.

Echt klagen mochten ze niet, want Ahmed kon zijn gezin behoorlijk onderhouden, maar ze voelden wel hoe de tijden geleidelijk veranderden. Kort vóór Fatima's overkomst sprak iedereen over oliecrisis; toen gingen er meer en meer fabrieken dicht en de werkloosheidscijfers stegen schrikbarend. Tegelijkertijd verschenen er op de muren slogans zoals 'gastarbeiders buiten', en meer en meer hoorde je de mensen spreken over "vreemde profiteurs die ons werk afpakken". Nonsens natuurlijk, want je vindt zelfs nu nog geen kandidaten uit de eigen streek om de vieze karweitjes op te knappen. Maar de haatkampagne bleef groeien, en zelfs politieke partijen begonnen het terugsturen van gastarbeiders in hun programma op te nemen.

Ahmed vraagt zich dikwijls bezorgd af hoe het nu, 1982, verder moet met hem en zijn gezin. Terug naar Marokko kan niet meer: zijn familie leeft er nog steeds in dezelfde armoede, en de kleine sommen geld die hen soms stuurt zijn een druppel op een hete plaat. Bovendien is het nog zeer de vraag of hij er zich na al die jaren opnieuw zal kunnen aanpassen. Voor zijn kinderen zal het nog dubbel lastig zijn.

Zijn oudste zoon Fahrid is 20; hij heeft het moeilijk gehad om zich aan te passen maar heeft zich toch door de school heengeworsteld, spreekt nu goed Nederlands en kent zowel Belgische als Marokkaanse vrienden. Alleen, hij is werkloos en zijn levenswijze bevalt Ahmed allerminst. Aisha is 17 en is hier niet naar school geweest. Ach, voor een meisje is dat niet zo nodig, en ze blijft zelf ook liever thuis. Dan heb je nog Malika van 13 en Kaddour — de jongen die hier geboren is en nauwelijks zijn vaderland kent.

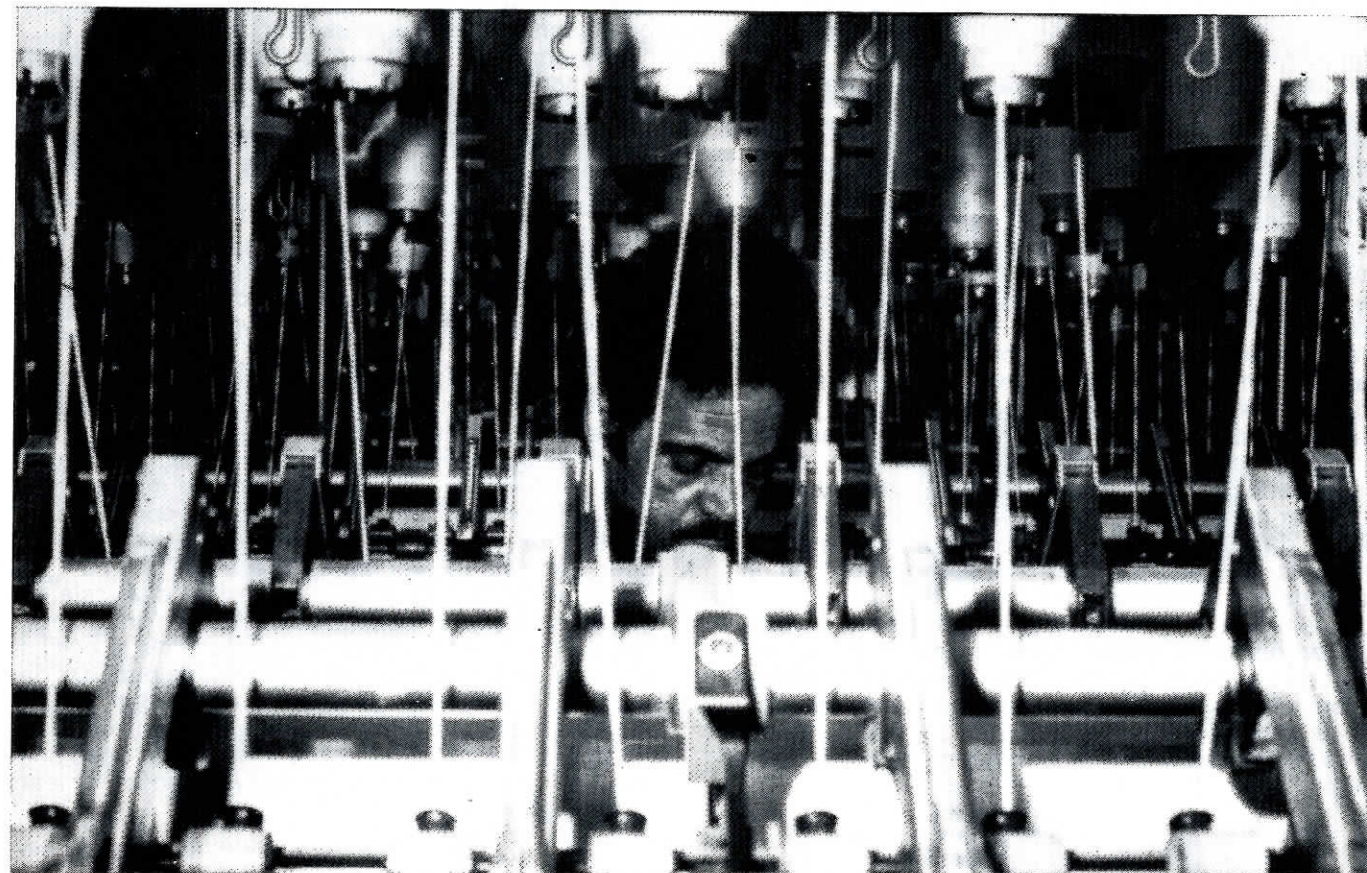
Onlangs is Fahrid thuisgekomen met een blauw oog en een gespleten lip: samen met een paar Marokkaanse vrienden was hij in de uitgaansbuurt overvallen door een groep jongeren, gewapend met stokken en ijzeren staven; ze werden mishandeld en uitgescholden voor makakken en ander fraais; Ahmed is woest geworden en heeft Fahrid toegeschreeuwd dat hij maar niet gekregen had wat hij verdiende: een oppassende Marokkaanse jongen hoort niet thuis in zo'n buurt, maar bij zijn vader of in de moskee.

Maar in zijn hart weet Ahmed wel beter, en het maakt hem bang. Al is hij niet bijzonder geschoold, hij leest wél de kranten. En zo weet hij dat ergens in 1979 VMO-jongeren een bom gegooid hebben in een Turks café in Antwerpen; dat in december 1980 een Marokkaanse arbeider in koelen bloede vermoord werd in een Brussels café door een lid van het Front de la Jeunesse; en, wat Ahmed het ergste vindt, dat in november 1979 een Brusselse Tunesiër werkonbe-

kwaam geslagen werd door twee rijkswachters. Allemaal tekens aan de wand: de gouden tijd is voorbij. Welkom zijn ze bij de mensen nooit geweest, maar zolang het goed ging, werden ze wel geduld omdat ze onmisbaar waren. Nu het slechter gaat probeert men de crisis af te schuiven op hen, de "vreemdelingen". Dat zij ook bijgedragen hebben tot België's welvaart wordt gemakkelijk vergeten. Bordjes met "interdient étrangers" hangen er niet meer — want dat is intussen verboden — maar de haat en agressie waar je als gastarbeider nu het slachtoffer van wordt is veel erger: de jongeren die Fahrid afranselden staan niet alleen.

Intussen heeft Ahmed maar één grote angst: zijn werk verliezen en dus noodgedwongen en in armoede naar Marokko moeten terugkeren. Vandaar dat zelfs Fatima nu een baantje zoekt als schoonmaakster — je kan niet zeker genoeg zijn, en dan hoeft Aisha niet buitenshuis te werken; voor haar heeft Ahmed een breimachine gekocht waarmee ze truien maakt die ze verkoopt. Malika blijkt het goed te doen op school. Misschien kan hij haar toch maar best iets laten leren, wat ze zelf zo graag wil. Misschien kleuterleidster, of verpleegster.

Het belangrijkste voor Ahmed en zijn gezin is nu: hun bestaanszekerheid, hun verblijfsvergunning, hun inkomen behouden en proberen uit de handen te blijven van die groepen die al hun frustraties en agressie richten tegen hen, de "gast"arbeiders.

en ze noemen mij een profiteur...

EEN BELG ZONDER WERK IS EEN SLACHTOFFER,

EEN VREEMDE ZONDER WERK, EEN PROFITEUR.

Vrijdagavond. Uitgangsavond.

Dancing Rainbow op de Kuiperskaai zit weer eivol. Vooral meisjes en een aantal zwarten dansen zich in het zweet op de nieuwste discohits. Veel jongens staan aan de kant te praten of te kijken naar de dansers en laten zich vollopen met lauw bier.

Marcel, Peter en Jean ontmoeten hier elkaar elke vrijdagavond. Elke vrijdagavond om tien uur treffen ze elkaar aan de bar, en Marcel die de oudste is en altijd het meest geld bij zich heeft trakteert altijd het eerst en het meest.

De twee anderen zitten nog op school en krijgen niet zoveel drinkgeld, vooral Jean niet wiens vader reeds een jaar werkloos is.

Marcel is ook reeds vijf maand van school en staat aan de dop.

Na een paar rondjes geraken de jongens in een opgewonden discussie waar vooral Marcel het hoogste woord in voert:

"Het is toch niet meer te doen, ik geraak helemaal niet aan werk en die negers hier liggen ganse dagen op hun luie zwarte kont en in het week-end trekken ze een duur pak aan en komen dan nog eens meisjes opvrijen."

"Ja maar Marcel jong, ge moet een beetje leren dansen en met uw heupen wat leren zwaaien, dan zult gij ook sukses hebben bij de meisjes."

"Ja lach maar, domme kloot, denkt gij dat ge werk zult vinden als ge van school zult komen, ik zeg het u, er zal geen werk zijn, want al die Turken en Marokkanen zullen er mee vandoor zijn".

"Awel, da's toch plezant jong, de ganse dag thuis zitten, lang uitslapen, naar plaatjes luisteren en 's namiddags gaan terrassen."

"Ja, denkt ge dat, met welk geld gaat ge dan terrassen en nieuwe plaatjes kopen, mijnheer Peter, en weet ge wat dat is de ganse dag thuiszitten, je eigen zitten vervelen en niet weten wat doen, en je moeder die de ganse dag zaagt: doe iets en zoek werk, en als je vader thuiskomt zegt die nog eens hetzelfde, alle dagen."

"Nog een rondje?"

"Ik zou de ganse dag aan mijn brommer zitten prutsen en veel gaan rijden."

"Ja, maar ge zult niet veel moeten rijden als ge geen geld verdient om benzine te kopen en van thuis zult ge niet alles blijven krijgen, en als ge wilt trouwen met welk geld gaat ge u dan installeren en een huis huren?"

"Ja maar Marcel, heeft het dan nog zin om naar school te gaan als er toch geen werk is?"

"Weet je Marcel, we kunnen toch allemaal in het leger gaan, dan hebben we direkt werk."

"Zeg mannekes, wordt nu toch eens realistisch, ik zeg het u nog ne keer, het is allemaal de schuld van de regering, die smijten met geld alsof dat het niet meer op kan, maar niet naar ons, neen alles gaat op aan de werklozen en de buitenlanders die wij moeten blijven onderhouden."

"Maar je bent toch zelf werkloos, Marcel?"

"Ja, maar ik heb dat niet gewild, ik wil werken, ik ben niet lui, maar de meeste werklozen willen gewoon geen werk en de buitenlanders komen hier gewoon doppen, en kindergeld trekken voor een nest kinderen."

"Ja, dat is juist Marcel, dat zegt mijn pa ook altijd, de politiciers maken de boel kapot en de buitenlanders moesten ze tenminste steriliseren!"

"Weet ge Jean, uw pa heeft groot gelijk, maar dat is nog niet genoeg. De buitenlanders die moeten niet gesteriliseerd worden, die moeten gewoon allemaal het land uit, de grens over, met de grove borstel erdoor, de crisis zal wel rap opgelost zijn!"

Peter mengt zich nu ook in de verhitte discussie en merkt op dat hij dat toch maar fascistische praat vindt. "En ik vind fascisme vies", zegt Peter, "als je bekijkt wat ze vroeger allemaal uitgespookt hebben, b.v. de zes miljoen joden die ze uitgemoord hebben."

"Jaja, dat van die zes miljoen joden vind ik nu ook niet nodig", sputtert Marcel tegen, "maar Hitler deed ook goede dingen en er was toch geen werkloosheid meer in Duitsland!"

"Dat is niet moeilijk", antwoordt Peter heftig, "alle mannen waren in het leger en de helft werd gedood aan het front, natuurlijk was er dan geen werkloosheid meer!"

Marcel bestelt nog drie pintjes en terwijl de garçon komt afrekenen begint Marcel tegen die man te sakkeren over de vreemdelingen: zeg, kun je niet aan je baas zeggen om die vreemdelingen hier buiten te houden, ze doen niet anders dan ons meisjes lastigvallen en vechten en wij willen hier op ons gemak een pintje kunnen drinken in het week-end".

"Hier worden meisjes lastiggevallen door iedereen", antwoordt de man, "en van dat vechten heb ik nog niet zoveel gemerkt, dat is allemaal overdreven".

"Jaja, je durft ze niet buiten te zetten omdat ze hier veel verteren en je er geld aan verdient", merkt Marcel bitsig op.

De man lacht even en verdwijnt en laat de drie jongens achter bij hun pinten. Marcel is merkbaar op zijn tenen getrapt en wordt nu echt kwaad: "We moeten hier gewoon schoon schip maken in Vlaanderen, en alle buitenlanders buitengooien, wij zijn hier baas en moeten hier baas blijven. Daarom stem ik bij de gemeenteraadsverkiezingen op het Vlaams Blok, fascisme of geen fascisme, die Karel Dillen durft tenminste zeggen: alle buitenlanders buiten!"

De discussie lijkt voorlopig gesloten en het drietal begint nu pas goed te zuipen en hoe zatter ze worden hoe meer opgewonden ze moppen beginnen te vertellen over vreemdelingen en de racistische opmerkingen worden steeds erger: "Al die Turken, kakkerlakken zijn het, holbewoners, ze maken al onze huizen kapot, je kunt direkt zien waar Turken wonen, vuil en smerig, en je kunt het direkt ruiken ook." "Al zijn ze hier vijftien jaar, maar ze kunnen nog geen goed vlaams spreken, en ze begrijpen nooit iets, maar als het kindergeld toekomt dan begrijpen ze alles, dan kunnen ze vlaams." "En Marokkanen die willen gewoon niet werken, dat is toch algemeen bekend, die zijn gewoon lui geboren, om in de zon te liggen." "Ze passen zich ook niet aan, ze willen zich gewoon niet aanpassen." "Zeg jongens, ken je die mop over die zigeuners en die Marokkanen?"

De jongens zijn intussen stomdronken geraakt en gaan buiten op zoek naar een frituur. Aan de frituur staan twee marokkaanse jongeren voor hen, en Marcel die zich stoer wil tonen tegenover de twee anderen, steekt voor en bestelt. Als een van de marokkaanse jongeren hem er op attent maakt in het Frans dat zij eerst waren, vliegt Marcel uit. Hij krijgt nu de kans waarop hij gewacht heeft. Hij begint te schreeuwen: "Wij zijn hier baas in Vlaanderen, wij waren hier het eerst in Vlaanderen of niet soms, en leer vlaams klappen als ge tegen ons wilt spreken, en ga in Marokko couscous eten, hebt ge wel geld bij om te betalen." Marcel wordt steeds woedender en wil er nu echt op afvliegen, maar Peter en Jean houden hem nog net tegen, zodat hij alleen maar kan spugen naar de beide Marokkanen.

Geschokt verlaten de marokkaanse jongeren de frituur, bang van in een vechtpartij betrokken te raken die ze helemaal niet gewild hebben.

Marcel wil echter van geen inbinden weten, en ze trekken richting Kuiperskaai en gaan zich verder bezatten in de Rainbow.

Marcel blijft beide anderen ophitsen tegen al wat vreemd en bruin is, en een halfuur later vertrekken ze met Marcel's auto. Marcel rijdt naar huis waar hij uit de stal drie loden buizen ophaalt, hij duwt ze in de handen van Peter en Jean, en al vloekend en schreeuwend rijden ze terug richting Kuiperskaai. Een half uur later stormen ze alledrie uit de auto als ze de twee marokkaanse jongeren zien wandelen en bewerken de Marokkanen met de loden buizen tot er één bloedend uit het hoofd neerstort. De andere gaat lopen maar wordt met de auto achtervolgd en enkele straten verder ook afgetuigd door de razende jongeren. Even later worden Marcel en zijn vrienden door de politie ingerekend en ter beschikking van de jeugdrechter gesteld.

Misschien nog niet zo'n alledaags voorval, maar je leest het steeds meer en meer in de krant.

Natuurlijk zijn Marcel, Peter en Jean nog geen fascist, maar gevoed door vooroordelen en racistische praatjes zoeken ze vijanden uit, zondebokken, onschuldigen, om hun machteloze woede, ontstaan uit verveling en onwetendheid, op te koelen.

En zo gebeurt het steeds meer en meer: machtelozen slaan op andere machtelozen, in plaats van met elkaar te praten en samen de problemen aan te pakken. En wie profiteert daar tenslotte van? Al die nieuwe nog kleine fascistische groepjes en partijtjes die staan te dringen om aan de macht te komen zoals VMO en Were-Di en Voorpost. En zo een racist als Karel Dillen van het Vlaams Blok die bij de laatste verkiezingen toch reeds enkele tienduizenden stemmen wist te behalen. Slechts genoeg voor één zetel in het parlement, akkoord, maar hij zit er toch reeds: een racist en fascist in het parlement.

Als we willen voorkomen dat het hier geen slachting wordt en geen werkkamp, dan moeten we met zijn allen verhinderen dat zo een man nog meer stemmen haalt en nog meer macht krijgt en nog meer kans om in de pers zijn racistische taal kan spuien en ganse bevolkingsgroepen te vernederen en te beledigen. Er zijn tekens aan de wand.

Maar we kunnen het tij nog keren. Nu, nog voor het te laat is.

op zoek naar een zondebok...

Racistische uitspraken van jongeren lijken voort te komen uit de overbekende neiging om in woelige tijden, als de onzekerheid toeneemt, vast te houden aan het eigen, kleine wereldje, de eigen groep. Alles en iedereen daarbuiten wordt dan al gauw veroordeeld. Dat leidt tot zwart-wit tegenstellingen, simplificaties. Het centraal stellen van de eigen groep, de eigen buurt, het eigen dorp, het eigen volk, het eigen ras of de eigen voetbalklub heeft tot gevolg dat de wereld er een stuk eenvoudiger op wordt: het is wij of zij, blank of bruin, vriend of vijand. Een simpele en totale oplossing... dat klinkt bekend in de oren.

Alle buitenlanders het land uit is een leus, waarmee losse racistische getinte uitspraken in gevaarlijk fascistisch vaarwater kunnen komen.

Een proces waarin vooroordelen verheven worden tot een ideologie. Het is niet verwonderlijk, want racisme en fascisme hebben een groot aantal kenmerken gemeen. Ongelijkheid van mensen.

Nou blank is geen superras, maar ik dacht dat de blanken toch wat intelligentie aangaat veel verder zijn dan zwarten, dat is gewoon zo.

Zondebokmechanisme.

Die buitenlanders komen en in tien jaar tijd... pffttt.

Anti-demokratische tendensen.

Ja kijk, als wij aan de macht zijn, zullen we die buitenlanders eerst maar eens een verplichte geboorteregeling opleggen dacht ik zo.

Verheerlijking van geweld.

Ik heb een vriend die zegt: als je me een wapen geeft knal ik alle buitenlanders neer. Die deinst niet terug voor een moord. En ik heb er nog fanatiekere bij zitten.

onze muren worden versierd...

Je bent jong en je wil wat, maar er zijn tekens aan de wand

Brussels by night

Opeengedrongen staan een paar honderd jongeren voor het podium in de te kleine warme, rokerige zaal. Alleen het kleine lampje boven het mengpaneel schijnt achter in de zaal. Geschuifel op het donkere podium vóór de sterke gekleurde spots aanflitsen. Zichtbaar wordt een bontgeklede groep kleurlingen en blanken, allen uit Londen, een multi-raciaale reg-gaeband.

Uit de torenhoog opgestapelde geluidsboxen aan weerszijden van het podium knalt plotseling de muziek de zaal in: een stampend ritme, elektrische gitaren, elektrische piano, drums, bas, blazers.

I am the one in ten, a number on a list. I am the one in ten, though I don't exist. Nobody knows me, even though I am always there. A statistical, a reminder of a world that doesn't care.

De engelstalige teksten gaan over jong zijn, school, werkloosheid, verveling, de nuttelosheid van het leger, de gevolgen van de neutronenbom, liefde, haat en dagdromen.

Het ritme is onweerstaanbaar, roffelende conga's en tom-toms, dreunende bas, iedereen slaat aan het dansen, de muziek maakt vrolijk, having a good time. Tot plotseling duidelijk zichtbaar een aantal jongeren zich losmaken uit de dansende menigte. Behangen met hakenkruisen en zwaaiend met knuppels, brengen ze de hitlergroet met gestrekte arm en schreeuwen ze naar het podium: sieg heil! sieg heil! alle kleurlingen buiten! Vlaanderen blank!

Even is er paniek in de zaal, de groep op het podium stopt de song en begint te zingen: BLACK AND WHITE UNITE, UNITED WE STAND, UNITED WE FIGHT en daarna de oude Bob Marleysong: BLACK AND WHITE GET UP STAND UP FOR YOUR RIGHTS.

In de zaal beginnen de meeste jongeren mee te zingen, maar de jongeren met knuppels blijven dreigen en schreeuwen: weg met alle negers en turken! sieg heil!

Ook ik ben Vlaming en daar ben ik fier op...

Een paar jongeren trachten ze te kalmeren en een discussie uit te lokken over hun racistisch gedrag, maar ze weigeren elke discussie met "rood gespuis" en "nikkervriendjes" schreeuwen ze en een van de jongeren die toch wil blijven discussiëren krijgt een harde klap op de kop, van een houten knuppel.

Daarop worden ze uit de zaal verwijderd, een van hen roept nog naar een marokkaans meisje in het voorbijgaan: "We hebben leuke plannen met je als we aan de macht komen".

Diezelfde jongen draagt op zijn vest een badge, "Vlaanderen blank" van de Vlaamse Militanten Orde, een paramilitaire bende die jongeren uniformeert, ophitst tegen gastarbeiders en buitenlanders, dritt in de fascistische ideologie en ze als ordedienst laat optreden bij fascistische samenkomsten en Vlaams Nationale Zangfeesten.

Als alles voorbij is wordt er terug gedanst, gelachen en gedronken, maar iets minder, want overal blijven kleine groepjes jongeren discussiëren over het gebeuren:

"De politie zou ze eigenlijk voor de rechter moeten slepen want sinds augustus 1981 is het bij wet verboden om racistische en diskriminerende taal te gebruiken."

"Ach, de politie houdt zich toch afzijdig en slechts weinigen doen aangifte, omdat ze bang zijn voor represailles."

"Ach, laat ze maar, als je er te veel aandacht aan besteedt gaan ze zich zelf nog interessant voelen en het gaat toch maar om een klein groepje schreeuwers."

"Akkoord, daar zit wat in, maar we mogen er toch niet zomaar onze schouders over ophalen en toestaan dat ze in het geniep verder stoken, want de haat van de racisten en fascisten is net als een vuur en daarmee hebben ze de wereld in de jaren dertig al eens in brand gestoken."

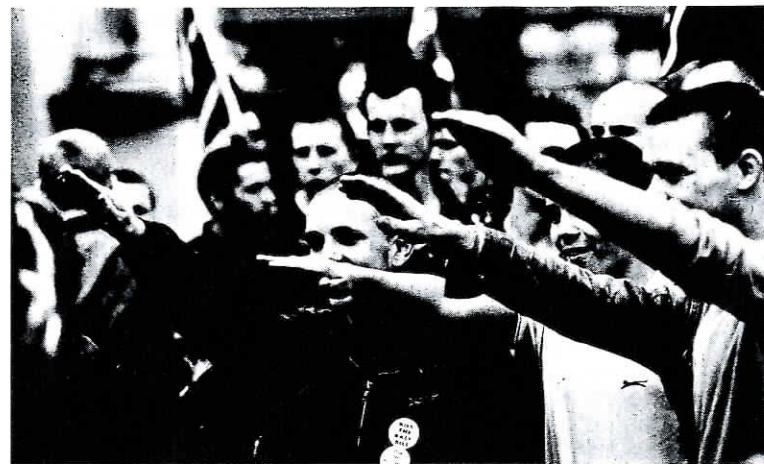
"Laten we ons vooral niet bang laten maken, want daar zijn ze juist op uit."

Na het konsert, als iedereen naar buiten stroomt, zijn op de muren van de konsertzaal, allerlei slogans te lezen, aangebracht met spuitbus en afgewisseld met hakenkruisen en galgen: "Gastarbeiders buiten" "Heil Hitler" "Vlaanderen blank".

Sommigen worden woedend, sommigen halen hun schouders op, sommigen worden een beetje bang, maar na een tijdje is iedereen verdwenen in de nacht. Een willekeurig popkonsert in een willekeurig stadje op een willekeurige dag in 1982.

Neen, het gebeurt nog niet alle dagen, maar het gebeurt steeds meer en meer. Hier bij ons, in Vlaanderen. Maar ook in Nederland, Duitsland en Engeland.

En ik die dacht dat Engeland zo mooi en zo ver was...

Jeugdige aanhangers van het Engelse "National Front" brengen de Hitler-groet. Op de badges staat: "weg met de "Race Bill" (d.i. de wet op de gelijke behandeling van alle rassen) en: "stop deze multiraciale waanzin".

Verleden zomer werd in een groot aantal engelse steden flink gevochten tussen jongeren en politie. De conservatieve regering van Mevrouw Thatcher stuurde er natuurlijk een tot de tanden bewapende politiemacht op af omdat ze er van uitging (en wat kun je anders van een conservatieve regering verwachten) dat het om niets anders ging dan misdadigers die uit verveling stenen gooien en brand stichten.

De oorzaken interesseren Mevrouw Thatcher natuurlijk niet, en die oorzaken lijken zo langzamerhand onoplosbaar: hoge werkloosheid onder jongeren, woningnood, slechte sociale voorzieningen, de dreigende kernoorlog, enz... Dom gehouden, beroofd van een degelijke opleiding of zicht op werk, zonder toekomstperspectieven zijn de meeste jongeren nauwelijks in staat hun gevoelens van angst en onvrede te verwerken. Waarna verveling en agressie volgen, vandalisme en racisme een rijke voedingsbodem vinden en aangewakkerd worden door allerlei racistische en fascistische partijtjes. De werkelijke vijand blijft buiten schot. In Londen leren jongeren in de hoogste klassen al hoe ze werkloosheidsformulieren moeten invullen. Meer dan de helft van de jongeren die van school gaat zal geen job krijgen.

En van die jonge mensen zijn dan de kleurlingen er nog het ergst aan toe. In de grote industriesteden, waar het ruwe werk gedaan wordt, is het het ergst. In Liverpool en Manchester bij voorbeeld is één op vijf mensen boven de achttien jaar werkloos. Maar onder kleurlingen is dat zelfs drie op vijf. Een vreselijke toestand dus.

Nu waren het vooral de donkere jongeren die in een paar grote steden, Londen, Liverpool, Manchester, vorige zomer in opstand kwamen. Die kleurlingen kwamen in Engeland omdat dat land zoveel kolonies heeft gehad in de loop der eeuwen. Uit landen als Indië, Pakistan, Kenya, Zimbabwe, Jamaica, kwamen honderdduizenden mensen naar Engeland, met de hoop daar werk te vinden. Die mensen kregen kinderen en die zijn nu zo een jaar of twintig. Ze zijn in Engeland geboren en voelen zich terecht niet minder dan andere Engelse jongeren. Maar omdat ze zwart zijn, krijgen ze minder makkelijk werk, ze hebben niet zulke goede en niet zo veel scholen als de andere Engelse jongeren en ze kunnen niet zo makkelijk aan kamers komen, of flatjes als ze getrouwd zijn. En omdat het toch al zo slecht gaat in Engeland, en omdat er in zo'n situatie altijd naar zondebokken wordt

gezocht, krijgen ze er ook nog eens de schuld van dat het zo slecht gaat. Op die manier worden die twee groepen tegen elkaar uitgespeeld, terwijl ze er eigenlijk even slecht aan toe zijn. Een van de weinige goede Engelse kranten schreef: "Oorzaak van de rellen is onze maatschappij die zonder medelijden onze jonge mensen, **zwart en blank**, op de vuilnisbelt gooit."

En de tegenstellingen worden gretig aangewakkerd door **National Front**, de officiële politieke nazi-partij, maar ook bewegingen als **British Movement** (met vooral veel arbeidersjeugd als aanhang) en paramilitaire organisaties als **Column 88** en de **League of St. George**, groepen die ook altijd Diksmuide onveilig maken tijdens de jaarlijkse IJzerbedevaart.

Voetbalstadia en rockconcerten zijn de belangrijkste plaatsen om nieuwe jonge leden te rekruteren. De zich vervelende, werkloze, op actie en sensatie beluste jongeren blijven gevoelig voor de sluwe tactiek der neo-nazi's.

In Londen vochten zo een tweehonderd skinheads, kaalgeschoren arbeidersjongeren, met een zatte kop en een agressief stel vuisten, met een paar honderd Aziatische bewoners van de wijk Southall. De wijk wordt vooral bewoond door Indiërs en Pakistanen (vroegere kolonies van Engeland) die er een totaal eigen gemeenschap hebben opgericht.

De skinheads waren na een popconcert met gehuurde bussen (betaald door het National Front) naar Southall gekomen om een rel uit te lokken. De bussen droegen opschriften als "weg met de kleurlingen". Toen de skinheads een vrouw in een winkel lastig vielen, kwamen enkele Aziaten haar te hulp en binnen de kortste tijd braken in gans de buurt straatgevechten uit.

De skinheads worden opgehitst door het National Front, de belangrijkste engelse fascistische organisatie. Zij hebben alle onfrisse racistische ideeën van die bende domweg overgenomen, dat is het gemakkelijkste, dan hoeven ze zelf niet na te denken.

folder van de nederlandse afdeling van de "Viking-Jeugd"

Weg met de buitenlanders, zeggen ze als goedge-trainde papegaaien, want die nemen "onze" jobs, wonen in "onze" huizen en nemen "onze" vrouwen af. De meeste skinheads zijn werkloos en wijten alle ellende in Engeland aan de buitenlanders, ze uiten hun frustraties in vechten, zuipen en slopen en zijn daarom de beste stormtroepen van het National Front, die ze op een walgelijke manier gebruikt. Vergeleken bij wat er in Engeland gebeurt — een land dat zo dichtbij ligt — lijkt onze rel op ons popconcert nog onschuldig.

Ook in België wonen 900.000 buitenlanders. Ook bij ons is er een hoge werkloosheid, vooral onder jongeren. Ook bij ons hebben we allerlei nieuwe fascistische partijtjes. En de leuzen op de muren liegen er hier ook niet om: Vlaanderen blank, Turken buiten, joden geef gas.

Ook hier zijn er jongeren die zich op de dijen slaan bij moppen over buitenlanders. Of die het stoer vinden zelf racistische moppen te vertellen, of SS-tekens of hakenkruisen op muren te kalken. Meestal weten ze

niet eens wat een hakenkruis voorstelt, maar ze merken dat mensen ervan schrikken en dat is de bedoeling. Ook hier zijn er weer stoere jongens die lesbische meisjes vernederen en homo's in elkaar slaan. Ook hier zijn er weer stoere binken die met loden buizen enkele marokkaanse jongens aan een frituur aftuigen, zomaar voor de lol, voor de kick.

Ook hier worden er weer fascistische brochures en strips verspreid zoals Alarm en Haro. Ook hier worden er betogingen tegen gastarbeiders georganiseerd. Ook hier worden ruiten ingegooid van turkse cafés, progressieve boekhandels, en van vakbondsmensen die vinden dat in de fabriek belgische en buitenlandse arbeiders één front moeten vormen. Ook hier worden er wapenarsenalen ontdekt. Ook hier worden jongeren opgeleid in paramilitaire kampen, waar fascistische samenwerken met officieren uit het leger.

Ook hier zijn bommen ontploft en doden gevallen: in november 81, in het midden van de joodse wijk, in de Antwerpse Hoveniersstraat.

Enkele leden van de Vlaamse Militanten Orde tijdens een internationaal kongres te Diksmuide in 1977

Zoals de ouden zongen, zo piepen de jongen...

Wat is een fascistische partij eigenlijk?

De fascisten zeggen dat het parlement en de democratie moeten worden afgeschaft.

Daarvoor in de plaats komt één politieke partij, die van henzelf, met één mannelijke diktator aan het hoofd. Verder worden er ideeën verkondigd die blanke mensen tegen gekleurde mensen opzetten en ophitsen omdat hun land zoals ze zeggen "zuiver" blank moet blijven.

Fascisten moeten natuurlijk ook niets hebben van inspraak op scholen en in bedrijven en ze vervolgen mensen die er een andere mening op nahouden. Kortom, ze hebben lak aan mensenrechten.

Ben je hun vijand, en dat is iedereen die niet met hen is, dan geldt alleen: oog om oog, tand om tand.

Vaak spreekt men over fascistieën wanneer men nazi's bedoelt. Dat komt omdat er zo een twintig jaar voor de tweede wereldoorlog in Italië een weerzinwekkend heerschappij diktator was geworden. Zijn naam was Mussolini. Hij en Hitler wilden de wereld veroveren. Ze hadden nogal wat gemeen, de nazi's in Duitsland en de fascistieën in Italië. Ook hun leiders gingen steeds meer op elkaar lijken. De een schreeuwde nog harder dan de andere en miljoenen mensen raakten ervan onder de indruk. Ze scholden op iedereen die niet in hun plannen te pas kwam, want ze wilden immers oorlog.

Hitler schold op de joden, de kommunisten en de socialistieën. Hij wilde ze uitroeien om Duitsland en daarna de gehele wereld "van de ondergang te redden". Miljoenen mensen werden door de nazi's vermoord.

Mussolini wilde vooral keizer van een nieuw wereldrijk worden, eentje zoals Caesar van het oude Rome was. Het waren allebei gevaarlijke idioten en we kunnen er tot op de dag van vandaag nog steeds niet over uit dat ze zoveel mensen achter zich konden krijgen en meeslepen naar de ondergang.

Hitler is dood en Mussolini gelukkig ook.

Maar hun fascistische ideeën zijn helaas nog steeds niet verdwenen. In deze tijd steken er weer allerlei partijtjes en groepen de kop op die de ideeën en de tekens van de fascistieën opnieuw verspreiden. In Duitsland zijn er tientallen. Ze houden geheime bijeenkomsten, één groepering geeft een krant uit die in driehonderdduizend exemplaren wordt verspreid, en elk jaar herdenken ze Hitlers geboortedag. Het zijn de nieuwe nazi's, ook wel neo-nazi's genoemd.

Ook in Engeland en België zijn ze weer actief. In Engeland heten ze National Front en British Movement. Hier in België bestaat de Vlaamse Militante Orde, waarvan de leider, Eriksson, bekend is om zijn beledigende uitspraken over gekleurde mensen. Ze gaan tekeer tegen "bruine schooiers" die blank Vlaanderen bedreigen, en ze beledigen joden en homoseksuelen. Op hun bijeenkomsten dragen ze vlaggen en vaandels mee waarop runetekens en hakenkruisen niet ontbreken.

Als die kereltjes aan de macht zouden komen, dan is het gedaan met onze vrijheden en als je dan nog het ongeluk hebt tot een minderheidsgroep of tot andersdenkenden te behoren, dan heb je helemaal pech met die fascistieën, want diskriminatie voeren zij hoog in hun vaandels: negers uit de disco zetten; een homoseksueel die komt solliciteren voor een job weigeren, alleen maar omdat hij homoseksueel is; vrouwen moeten minder verdienen dan mannen voor hetzelfde werk; en huizen verhuren doe je aan getrouwde mensen en niet aan koppels die zomaar samenwonen; en dan schijnen er mensen te zijn die zomaar neuken zonder getrouwd te zijn! Dat vinden ze helemaal vreselijk, die fascistieën. Eigenlijk zijn die fascistieën eerder vreselijk. En vooral griezelijk.

ik ben vlamming en daar ben ik fier op

Oki en Doki tussen kokospalmen en kannibalen

Racisme is nog altijd een wijdverbreid waanidee, maar het kan gelukkig niet meer zo straffeloos voortwoekeren als dertig, veertig jaar geleden.

Dan kostte de tweede wereldoorlog b.v. aan zes miljoen joden het leven, louter omdat de leider van het Duitse Rijk en zijn miljoenen volgelingen meenden dat joden vals, vuil en geldbelust waren en daarom uitgeroeid moesten worden. Want wanneer het zover komt dat racisme tot wet wordt verheven (zoals in Hitler-Duitsland) dan leidt dat altijd tot de meest gruwelijke misdaden.

Er zijn nog altijd halve garen die denken dat je van iemand die joods is beter niet kunt kopen, dat je negers binnenshuis beter niet kunt ontvangen omdat ze stinken en dat Turken je bedonderen waar je bijstaat.

Er zijn nog altijd mensen die "geloven" dat het blanke ras "geschapen" is om te heersen over roden, zwarten en gelen.

Het meest sprekende voorbeeld is Zuid-Afrika.

Daar bestaan nog altijd wetten zoals die in Hitler-Duitsland ook bestonden — alleen zijn deze keer niet de joden maar alle niet-blanken het slachtoffer.

De Zuidafrikaanse regering zelf noemt het land "een bolwerk van Westerse beschaving". Het ergste is dat die mening gedeeld wordt door de Verenigde Staten en een groot aantal andere Westerse landen. Zuid-Afrika is een rijk land (goud en diamant), het is een machtig land (ultramodern uitgerust leger) en het is een fel anti-kommunistisch land.

En aangezien de Amerikaanse president Reagan het kommunisme meer dan wat ook vrees, steunt hij Zuid-Afrika door dik en dun. Daardoor steunt Reagan apartheid en apartheid is een misdaad.

Apartheid is de meest afschuwelijke vorm van racisme. Het is een even "uniek" als mensonterend systeem dat middels een uitgebreid stelsel van wettelijke bepalingen aan de bevolking van Zuid-Afrika is opgelegd.

Apartheid betekent dat je een stempeltje krijgt: je bent blank, of kleurling of Indiër, of Afrikaan. Weet je dat, dan weet je ook waar je mag wonen en werken. Je weet dan ook welk werk je mag doen en welke jobs "te hoog" voor je zijn.

Je weet ook hoeveel je verdient, of juist hoe weinig je krijgt.

Apartheid is een systeem dat de blanke en de gekleurde bevolking van Zuid-Afrika streng gescheiden houdt. Het betekent bij voorbeeld dat ze niet met elkaar mogen vrijen, dat de zwarten steeds een pasje bij zich moeten hebben en voortdurend worden gecontroleerd en dat bepaalde delen van het land voor hen gewoon verboden terrein zijn. Door dit systeem, dat is uitgevonden door de regerende blanke minderheid, heeft het grootste gedeelte van de Zuidafrikaanse bevolking een hondelven.

Apartheid betekent dat slechts de (blanke) minderheid (vijf miljoen) van de bevolking het recht heeft naar de stembus te gaan. Zij vormen een regering die de zwarte meerderheid (negentien miljoen) van de bevolking duidelijk maakt wat ze mag, en vooral wat niet mag.

Zij die zich tegen onderdrukking verzetten, worden meedogenloos vervolgd, opgepakt, verhoord, gemarteld, jaren opgesloten of vermoord.

Maar zolang de apartheid heeft bestaan heeft het verzet ertegen bestaan. Elke dag vinden er in Zuid-Afrika verzetsdaden plaats: demonstraties, stakingen, scholierenbetogingen, aanslagen; zolang er apartheid is in Zuid-Afrika zal het niet "rustig" worden. Want apartheid is en blijft een misdaad.

En ik denk dat burgemeester Nols van Schaarbeek daar ganse nachten van wakker ligt: de droom om van Schaarbeek een klein Zuid-Afrika te maken!

Protea

Protea is niet alleen de Latijnse naam van een Kaapse bloem, maar ook van het gezelschap dat zich hier te lande al enkele jaren inzet voor een betere verstandhouding tussen België en Zuid-Afrika. Protea werd opgericht in de herfst van 1977, een jaar nadat Wim Jorissen (V.U.) en André Saint-Remy (P.S.C. en CEPIC) de voorbereiding hadden gestart met de stichting van een "Interparlementaire Vereniging België-Zuid-Afrika". Het nieuwe comité Protea werd boven de doopvont gehouden door dezelfde Jorissen en door de oud-minister en Kredietbankbeheerder André Vlerick (C.V.P.). Andere vooraanstaande leden zijn Jos Daems (P.V.V.), Jef Valkeniers (V.U.), Bob Gijs (C.V.P.), John Waterschoot (C.V.P.), Wim Mesotten (C.V.P.), Fernand Boey (P.V.V.) en mevrouw Herman-Michielsen (P.V.V.). Niet minder dan 46 Vlaamse parlementairen maken er deel van uit, onder wie 20 C.V.P.-ers, 18 V.U.-ers en 8 P.V.V.-ers.

Protea moet gezien worden als de promotor en de verdediger van het rechtse apartheidsregime in Zuid-Afrika. Nochtans beweren de leden van zichzelf dat ze objectieve informatie over dat land willen brengen. Dat doen ze dan door te stellen dat "de zwarten het in Zuid-Afrika niet zo slecht hebben", dat "de zwarten vrijheid van mening hebben", dat "de Russen Zuid-Afrika willen wurgen om de controle over de Kaaproute te krijgen", dat "de parallelle ontwikkeling (lees: de grote apartheid) leidt naar een pluralistische maatschappij", en dat "de tekortkomingen in Zuid-Afrika stilaan verdwijnen"... Dat extreem rechts in Vlaanderen bindingen zou hebben met of sympathieën zou koesteren voor Protea, is vooralsnog onduidelijk maar kan wel verondersteld worden. Een feit is echter dat de meest rechtse elementen uit C.V.P., P.V.V. en Volksunie, elkaar gevonden hebben in dit comité.

Terreur in Antwerpen
Hoveniersstraat november 1981

Angst is de ruggegraat van het fascisme

De afgelopen jaren hebben er veel berichten over terreur in de kranten gestaan.

In Italië werd het station van Bologna in de lucht geblazen, waarbij zesenzeventig mensen gedood werden.

In Frankrijk werd de deur van een joodse synagoge met kogels doorzeefd.

In München ontplofte een bom tijdens de jaarlijkse bierfeesten, waarbij dertien mensen om het leven kwamen.

De drukkerij van het linkse weekblad Pour in Brussel werd door brandstichting totaal vernield.

Een Noord-Afrikaanse arbeider werd in Laken doodgeschoten in een café door enkele leden van het Front de la Jeunesse.

In Antwerpen ontploften twee bommen in de Hoveniersstraat midden in de joodse wijk. Hierbij vielen twee doden en tientallen gewonden.

Nu is het misschien heel moeilijk om je voor te stellen wat mensen die dergelijke terreurdaden plegen kan bezielen.

Wat schieten ze er nou mee op om zomaar onschuldige mensen, die zij niet eens kennen, te vermoorden? En of die de ene keer Front de la Jeunesse noemen, de andere keer Wehrsportgruppe Hoffmann, nog een andere keer FANE, dat doet er niet toe, hun redenering is dezelfde.

Hun redenering is ongeveer de volgende: wij moeten ervoor zorgen dat er zoveel mogelijk rotzooi en ellende en angst ontstaat, dan zullen de mensen vanzelf gaan verlangen naar een Sterke Man, die al die rotzooi de wereld uithelpt.

Dat denken althans de rechtse terroristen, die de laatste jaren voortdurend in het nieuws zijn.

Zij willen de maatschappij laten "rotten", zij willen alles zoveel mogelijk verzieken om dan een diktator aan de macht te helpen.

Rechtse terroristen passen daarbij niet zelden de techniek van de provokatie toe. Dat klinkt heel moeilijk, maar het komt er gewoon op neer dat zij een bomaanslag plegen en dan hopen dat niet zij, maar hun tegenstanders de schuld krijgen.

Dat gebeurt b.v. in Spaans Baskenland voortdurend. En in Ierland. En in Italië. Zo was er in Amsterdam een paar jaar geleden een halve gare die een bom plaatste in de metro, in de hoop dat de tegenstanders van de metro ervan verdacht zouden worden, terwijl hij juist voor de metro was.

En vóór de laatste verkiezingen in West-Duitsland belde een zotte professor uit Keulen met verdraaide stem de kranten op om te zeggen dat hij door linkse terroristen was ontvoerd, in de hoop dat de mensen dan op rechts zouden stemmen.

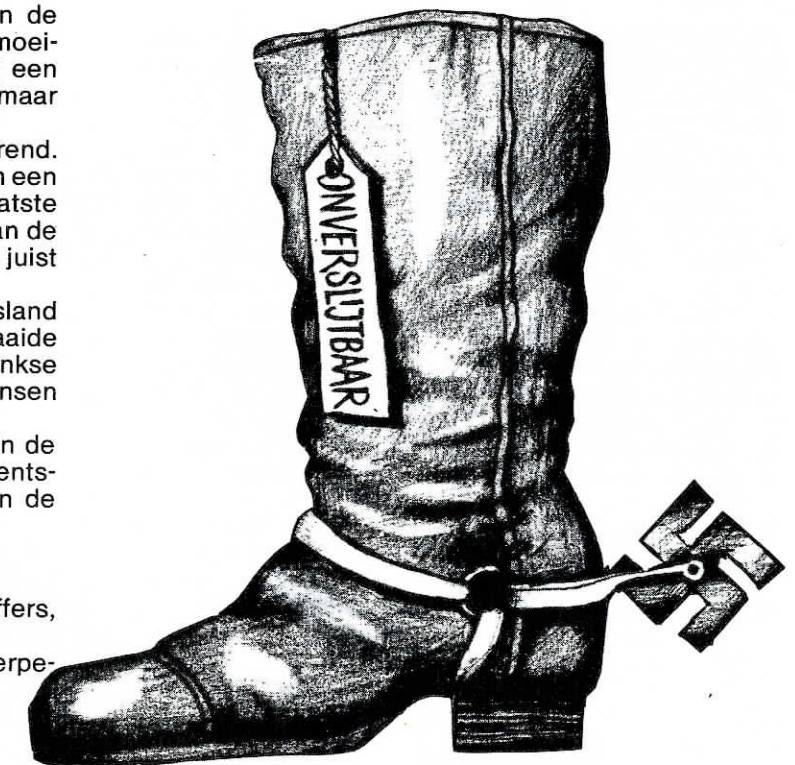
Dat soort techniek gebruikten de nazi's reeds in de jaren '30 in Duitsland. Zij staken zelf het parlamentsgebouw (Reichstag) in brand en beschuldigden de kommunisten hiervan in het openbaar.

Fascisme kan niet zonder provokatie.

Fascisme kan niet zonder terreur.

Fascisme kan niet zonder onschuldige slachtoffers, en dat kan morgen ik en overmorgen jij zijn.

Ook daarom is fascisme zeker misdadig en verwerpelijk.

Van Vlaamse strijd naar fascistische terreur...

Het is geenszins de bedoeling om de Vlaamse Beweging te bestempelen als fascistisch. Toch kom je er niet om heen dat een kranse "stootgroepen" die zich zo graag op de Vlaamse idealen beroepen een uitgesproken extreem rechts en ondemocratisch karakter met zich meedragen. Meer nog, deze groepen zijn in de eerste plaats fascistisch, en pas al het hun uitkomt sluiten zij keer op keer weer aan bij de traditionele Vlaamse beweging, van wie zij dan ook dikwijls de nodige steun verkrijgen. Of zoals een VMO-slogan het duidelijk maakt: "Liever een rechts België dan een links Vlaanderen".

Ook hun optreden tegenover de buitenwereld liegt er niet om. Onder het motto "Oog om oog, tand om tand" ondernemen zij de – volgens hen althans – nodige acties: met geweld verstoren van meetings en tentoonstellingen, betogen in uniform en dat liefst tegen de gastarbeiders, de BRT of de "linkse ratten". Af en toe moet ook een boekhandel vol "vijandige lektuur" eraan geloven. De voorbereiding van dit alles gebeurt dikwijls samen met Waalse vrienden, waarbij dan voor de zoveelste maal hun "Vlaamse idealen" naar de achtergrond geschoven worden.

Als laatste opmerking: deze groepen zijn meestal weinig talrijk, maar mogen zeker niet als ongevaarlijk afgedaan worden. Door eenzame terreur willen zij een klimaat scheppen waarbij de andersdenkenden de schrik op het lijf krijgen en zich koest houden. Dan ligt hun weg open...

Hieronder vind je een kort overzicht van wat men ook wel 's de zwarte bendes noemt, die in Vlaanderen in actief zijn.

1. De Vlaamse Militantenorde (VMO)

Begonnen als plak- en beschermgroep van de Volksunie evolueerde deze groep in het begin van de jaren '70 tot een echte fascistische, militaire organisatie. Ze manifesteerden zich (tot voor kort althans) bij voorkeur in uniform (laarzen, zwarte broek, koppelriem, grijs hemd, paravest...). De leden worden opgeleid in trainingskampen in de Ardennen of zeer onlangs nog in de Antwerpse gemeente Brecht. Daarbij krijgen ze politieke vorming door **führer** Bert Eriksson en worden Duitse nazi-liederen aangeleerd. Zoals recentelijk bekend geworden staan ook gevechtstechnieken en omgaan met wapens op het programma. Door spektakulaire acties en stunts trekt VMO de aandacht van de pers en publieke opinie. Een greepje: overbrengen van lijken van o.a. kollaborateur Staf De Clercq, aanslag op de linkse boekhandel "Rode Mol" te Mechelen, alsook op de Poolse voetballer Wlodek Lubanski...

In 1981 wordt de Vlaamse Militanten Orde naar aanleiding van rellen in de Voer veroordeeld als privé-militie. Tegenover deze heerschappen blijven de gerechtelijke instanties echter zeer laks optreden...

2. Were Di

Deze kleine kring van uiterst rechtse intellectuelen bewerkstelligde de scheuring binnen de Volksunie en lag aan de basis van het Vlaams Blok. Zij propageren het Germaanse en Keltische erfgoed, o.a. volgende theorie: "Intelligentie is erfelijk en ongelijk volgens de rassen, gelijkheid is het ergste wat deze maatschappij kan overkomen." Vice-voorzitter Roeland Raes is ondemeer voorzitter van de stootgroep **Voorpost**, erelid van de groep Staf De Clercq en directeur bij de verzekeringsmaatschappij "Noordstar en Boerhave", van dewelke Were Di financiële middelen krijgt. Sekretaris Bert Van Boghout drijft in Antwerpen een boekhandel waar nazi-literatuur open en bloot verkocht wordt.

Boekhandel van oud-SS'er Bert Boghout, Jordaanskaai, Antwerpen (1981)
Nazi-literatuur kan hier vrij gekocht worden.

3. Het Vlaams Blok

In deze partij hebben de fascistische nu een onderkomen gevonden. Zij oefenen van hieruit een onmiskenbare invloed uit op de Volksunie. Hun enige parlementslid, Karel Dillen, is afkomstig uit Were Di.

Karel Dillen

4. De Grije Wolven

De Grije Wolven is een neo-fascistische organisatie, van Turkse oorsprong, over heel Europa verspreid, die nauwe banden onderhoudt met de VMO. Zij bestaat vooral uit sympathisanten van de Turkse Nationale Partij van kolonel Turkesz. De "Grije Wolven" hebben lokalen te Eisden, Antwerpen en Gent.

5. Het Vlaams Nationaal Studentenverbond N.S.V.

Dit is een studentenorganisatie, actief aan alle universiteiten en sinds kort in een aantal middelbare scholen. Zij verspreiden het tijdschrift Signaal (zelfde titel als het Duitse propagandablade tijdens de oorlog), waarin met botte bijl racistische en anti-democratische praat verkocht wordt. Bij hun activiteiten treden leden van VMO en Voorpost op als ordedienst.

6. Front de la Jeunesse - Jongerenfront

Het Front de la Jeunesse, ontstaan in 1974, is de enige organisatie die in beide landsgedeeltes werkzaam is. Reeds in 1980 werden Francis Dossogne en drie andere leden veroordeeld wegens verboden wapendracht. Inderdaad, molotov-cocktails, gummi-knuppels of ijzeren staven behoren tot de normale uitrusting. Het liefst klampen zij zich vast aan de slogan "Linkse ratten rolt uw matten". Samen met de VMO organiseren ze militaire oefenkampen.

uit Alarm, '77, strijdorgaan VMO ...OVER DEMOKRATIE

Er is slechts één macht die wij daar tegenover kunnen stellen: de macht van de **terreur, de stadsguerrilla-techniek!**

Het is volgens ons de specifieke taak van de V.M.O.'ers en van alle radicale nationalistische jongeren, om eindelijk eens te stoppen met het soort Vlaams nationaal scoutisme, waarmee we denken de tegenstanders de schrik op het lijf te jagen. Dat is tijdverlies, dan kunt ge nog beter iedere avond voor de TV gaan zitten staren. Met alle middelen moeten wij in Vlaams-Brabant (en ook elders, de kust, Gent, Kortrijk, Mol enz...) een klimaat van terreur, gevaar en onveiligheid scheppen ten opzichte van de franstaligen en van de Vlaamse overlopers. Zodat hen uiteindelijk de lust bekomt om zich in onze weiden als wiegende zeeën te vestigen.

Wij bedoelen praktisch:

- met katapulten en moeren de ramen van villa's kapot schieten,
 - auto's en bezittingen beschadigen en vernielen (bijv. tijdens de afwezigheid in de vakantiemaanden),
 - brandstichting van private woningen of bedrijven die een verfransende invloed uitstralen, evenals vernieling of beschadiging van de lokalen, scholen en kulturele instellingen der franskiljons,
 - vernietigen van publieke voorzieningen op verkavelingen bewoond door franskiljons (elektriciteit, water, gas, verkeersverbindingen, enz.),
 - dreigbrieven, telefoonoproepen, fluisterkampanjes, intimidatie, mishandeling van leidinggevende franskiljons (politiekers, handelaars, ambtenaren, priesters, enz...)
 - intimidatie van bouwpromotoren, door bijv. sabotage en vernietiging der werken.
- Vanzelfsprekend is dat een vorm van burgeroorlog, maar een burgeroorlog is er in feite NU al, de integriteit van ons grondgebied en van ons volk, wordt iedere dag de keel overgesneden.

**Nu of nooit:
OOG OM OOG, TAND OM TAND!**

Vlaamse Militanten Orde

Inhoud

Inleiding
 De jaren dertig: van middenstander tot...
 Vrouwen en fascisme
 De roze driehoek of het verhaal van een
 massamoord
 Marokkanen: wie zijn ze?
 Saturday night fever
 Brussels by night
 En ik die dacht dat Engeland zo mooi en zo ver was...
 Zoals de ouden zongen, zo piepen de jongen
 Oki en Doki tussen kokospalmen en kannibalen
 Angst is de ruggegraat van het fascisme
 Van Vlaamse strijd naar fascistische terreur

Bibliografie

— Oud en nieuw fascisme - Anne Frank Stichting,
 uitgave Kritiese bibliotheek Van Gennepe - 207 blz.
 — Extreem rechts en de staat - Walter De Bock,
 Jan Cappelle, Michel Graindorge, Etienne Verhoeyen
 e.a., uitgave EPO - 252 blz.
 — Racisten hebben ongelijk, Rita Bollen, Frank Mou-
 laert, Uitgave Kritak, 93 blz.
 — We leven toch in een vrij land? Rechten en vrijheden in
 België, Colette Braeckman, Marc De Kock, uitgave
 Kritak - 244 blz.
 — De kreeft met de zwarte scharen, 50 jaar rechts en
 uiterst rechts in België, Etienne Verhoeyen, Frank
 Uytterhaeghen, uitgave Masereelfonds, 174 blz.
 — Homo-politieke teksten, uitgave de woelrat, 100
 blz.
 — Naar natuurlijk bestel, werkgroep vrouwen en fa-
 scisme, uitgave SUA, 290 blz.
 — Lessen over fascisme, Anne Frank Stichting - 226
 blz.

Voor meer informatie...

AFF Antwerpen
 Mirœusstraat 49
 2000 Antwerpen
 031/38.52.70

AFF Oostende
 Postbus 42
 8400 Oostende

AFF Gent
 Postbus 589
 9000 Gent 1

Redactie en research: Jef Maes, Jean Pottie, Godelieve Van Geertruyne, Eric Goeman
 Lay-out en vormgeving: Guy Volders, Krist de Munter, Jef Clement

Ver. uitg. : Eric Goeman, Bouwmeesterstraat, 62. 9110 Sint-Amandsberg